

2002. december, XII. évf. 4. (32.) szám
A Magyar Schönstatti Családmozgalom lapja

oázis

Erőforrásunk a család

KOPOGTATÓ

Szeretem a kisgyermeket – mondja az Isten –, mert bennük még nem tört meg arcom tükörképe. Nem rontotta meg még bennük a hozzám való hasonlatosságot: tiszták, újak, még hibátlanok és feddhetetlenek. Így amikor még szelíden följük hajlok, önmagamra ismernek bennük.

GYERMEK SZÜLETIK

Tartalom	
A Kiadó és a Szerkesztő oldala.....	3
Mindennapjaink	4
Élő háziszentély	24
Őszidő	25
A pápára figyelünk	26
Zarándokúton a Szentatyánál	28
Tilmann atya válaszol.....	26
Gyermek születik.....	30
Gyereknövelde	32
Lépcsőházi beszélgetések	33
Nincs boruk! – Már van boruk.....	34
Gólyahír	35
Óriási apróságok (gyerekszáj)	36
Családkadémia híradó	38
Schönstatt-hírek.....	41

*Szeresd a gyermeket! A sivatag hegyén,
Hol villámok között vala az Úr jelen,
E legszentebb parancs nincs kőtáblára írva –
Mosolygó kedviben, pirosuló hajnalon
Aranybetűkkel ezt az örök Irgalom
Az emberszívbe írta.
Szeresd a gyermeket! Még neki szárnya van,
A csillagok közé ő még el-elsuhan
S kitárja vidoran a mennyek ajtaját:
Hiába könyveid, hiába lángeszed,
Az Isten titkait ki nem kémlelheted
Csak gyermekkelken át.
Szeresd a gyermeket, öleld szívedre őt,
Ringasd el lágyan a szegény kis szenvedőt,
Lehunyt pilláinak töröld le könnyeit:
S míg te a gyermekek könnyét törölgeted,
Egy láthatatlan kéz a csillagok felett
Letörli vétkeid! (Móra Ferenc)*

OÁZIS 2002. december, XII. évf. 4. (32.) szám, a Családok a Családért Egyesület (Magyar Schönstatti Családmozgalom) lapja, keresztény szellemiségű házas- és családpedagógiai folyóirat. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: Az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Fő u. 11. Tel.: 87/479-002, schoenst@axelero.hu, www.schoenstatt.hu/oazisis • Főszerkesztő: dr. Sallai Tamás és felesége, Karikó Éva. Szerkesztették: dr. Csermák Kálmán és Alice, Edöcsény Levente és Márti, dr. Endrédi István és Cili, Gódnány Róbert és Rita, dr. Kiss Julianna, Komáromi Ferenc és Mária, Mészáros Zoltán és Zsuzsa, Nádudvari házaspár, Sallai Zsófia, Varga Károly és Erika, előző számból kimaradt: Oszoli Dénes és Márti (Elnézésüket kérjük!) • Nyomdai előkészítés: Palásthy Imre • Nyomás: OOK-Press Nyomda, 8200 Veszprém, Csillag utca 5. Ez a kiadvány a Szociális és Családügyi Minisztérium támogatásával készült.

Kedves Családok!

A gyereknevelésről nem könnyű írni. Hasonlít a focihoz, mindenki ért hozzá. A másik oldalon viszont tele vagyunk kétséggel: vajon jól csináljuk-e. Nem követünk-e el jövátéhetetlen hibát?

Kis újságunk lapjain különféle válaszok születtek. Úgy gondoljuk, a helyes módszer (mint a fa a gyümölcséről) arról ismerszik meg, hogy kiegyensúlyozott gyermekeket és kiegyensúlyozott szülőket eredményez. Egyszerre mind a kettőt. A kiegyensúlyozott szülők tudnak kiegyensúlyozott háttérrel, környezetet, szülői házat teremteni, ahol mindenki jól érzi magát.

A legfontosabb gyereknevelési elv a szeretet. Az okos, a megbízható, a figyelmes, a gondoskodó és az elfogadó szeretet. Ha ezt meg tudjuk adni, vagy legalábbis erre törekszünk, jó úton járunk. Családjaink hasonlítanak a különböző fákhhoz, egyik a napfényt, másik a bőséges csapadékot, egyik az erős, másik az enyhe metszést kedveli... Keressük, hogyan nő a mi fánk a legjobban.

Megtesszük, ami tőlünk telik, és bízunk Mennyei Atyánk és a Szűzanya gondoskodásában, hogy pótolja azt, ahol mi csődöt mondtunk, és egyenesen ír a mi görbe útjainkon is.

Drága Szűzanyánk! Te vagy családkunk Nevelőnöje. Add nekünk bölcsességedet és nagy szívedet, hogy gyermekeinket a legjobb úton tudjuk Égi Hazájukba, az Atyai Házba vezetni. Amen.

Minden családnak lelket melengető és örömet hozó karácsonyt, és egymásra szánt időben gazdag új esztendőt kíván a Szerkesztőség nevében:

Éva és Tamás
2040 Budaörs, Öszirózsa u. 15.

Tel.: 23/421-088, e-mail: evatom@uze.net

A következő számunk címe: „**IMÁDKOZUNK**”

Továbbra is várjuk írásaitokat, *nem csak a megadott témával kapcsolatban*, ha családokban vagy környezetekben tapasztalt élményeitekkel meg szeretnétek ajándékozni másokat.

A szülő is ember!

A szülő is ember! És házastárs! És esetleg több gyereknek is szülője! Ezt valószínűleg a jó Isten is tudja. Ezért úgy alkotta meg a csecsemőket, hogy mellettük szülei a többi feladattal is meg tudjanak bírózni, tartós kimerültség, idegösszeomlás, és a többi rábízott elhanyagolása nélkül. Persze, amikor megérkezik a várva várt édes, gyámoltalan, új jövevény, ő kerül a család életének középpontjába (minden idegünk, ösztönünk efelé hajt minket) – egy ideig. Azután az életet próbáljuk visszaterelni a régi kerékvágás felé, hiszen pirinyó emberkénknek is azzal tesszük a legjobbat, ha kiegyensúlyozott családban, szerető testvérek között cseperedhet.

Amikor olvassuk a kismamáknak szóló lapok pszichológusainak tanácsait, az az érzésünk, elsőgyermekes anyukák számára írták, vagy olyan többgyermekes anyukáknak, akik mellett segítők hada áll, akik élelemmel, tiszta lakással, a nagyobbakkal való foglalkozással segítik a kismamát. Ha nincs ilyen „haderő”, az anyuka sokszor őrlődik, ha nem a tanácsok szerint cselekszik, nem elég szerető anya. Ha megfogadja a tanácsokat, akkor vagy a család többi tagja mellett, vagy sehol sem tud helyt állni. Egyik

szomszédasszonyom mondta: „Nem vállalunk harmadik gyereket, nem tudnám harmadszor végigcsinálni, hogy a gyerek kétéves koráig minden éjjel többször kell kelnem. A férjem is azt mondta, nem viselné el, ha még egyszer két évig olyan kifacsart lennék, mint a mosogatórongy, és nem lenne egy nyugodt estéje sem. És a nagyszülők se bírják már, ha kimerülök, napokra rájuk bízunk a gyerekeket. Örülök, hogy túl vagyunk az első éveken.”

Sok családban van sokat távol a férj, és emellett nincs külső segítség. A mi családukban mellettem az egyetlen haderő a férjem, aki orvos. Ő ha-

vonta általában hat estét, köztük egy egész hétvégét a kórházban ügyel, sokszor ünnepnapokon is dolgoznia kell, és reggel korán indul munkába. Bár amikor este hazaér, bármilyen fáradt, szívesen bedobja magát a gyerekekkel való foglalkozásba, de amikor távol van, nekem egyedül kell a reggeli nagymenettől kezdve a különórákig mindent megoldanom. Ezeket véletlenül sem panaszkodásképp írom, hanem azért, mert úgy gondoltuk, ha a jó Isten több gyermeket szán nekünk, ilyen háttérrel sem lehetetlen, hogy boldog családi életet éljünk. Ez a helyzet, hála Istennek, rákényszerítette a családot, hogy gyermekeinket, a kicsit és a nagyobbakat is következetesen úgy neveljük, hogy az átlagos hétköznapi terhektől ne roskadjunk össze, és többnyire derűsek, kiegyensúlyozottak és szeretőek tudjunk maradni még egymás és a nagyobb gyerekek számára is. Természetesen vannak nehéz pillanatok, amiket nem spórolhatunk meg, de úgy érezzük, nem csupán kegyelem vagy szerencse dolga, hogy milyen a gyermekünk, rajtunk is sok múlik.

Hogy lehetek kiegyensúlyozott és boldog, amikor sír a baba? Hiszen kezdetben sokat sír, majd egész nap sír. De miért sír a baba? Mert jobbhöz volt szokva. Viszonylagos nyugalomhoz, éles fény, hang nem zavarta, emésztési zavarai nem voltak, ruha nem dörzsölte, sebes popsí nem okozott fájdalmat, nem fázott, nem volt melege, nem volt éhes, vagy túl jóllakott...

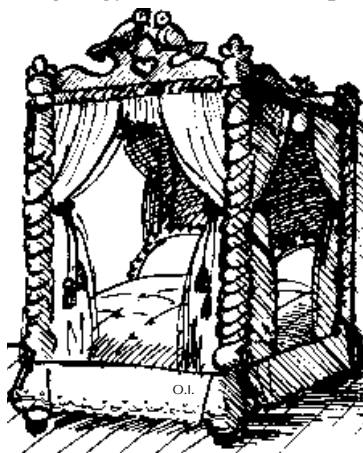
Hogyan segíthetünk neki? Úgy, hogy nagyon-nagyon szeretjük. És ezt a tetteinkkel is kimutatjuk. Érezze, hogy odafigyelünk rá és segítünk, ha tudunk.

Csak nyugi-nyugi-nyugi...

Mi fontosnak tartottuk, hogy viszonylagos nyugalmat teremtsünk a picur baba köré, hiszen a pocakban ehhez volt szokva. A kis panellakásunkba harmadikként érkező baba számára is készítettünk saját, barátságos, nyugodt kuckót. A lakás többi részén zajlott az élet, a többi gyerek játszott, énekelt, veszekedett..., nem követeltük meg, hogy lábujjhegyen járjanak, zúgtak a gépek. De a baba védett kis helyére senki nem rohanhatott oda, hogy kénye-kedve szerint fölkapja, fülébe ordítson, „agyonszeretgesse”, szájába dugdosson valamit, csörgőt rázzon, cuppogjon... Ha aludt, ily módon védtük drága álmát, és ily módon, ha elmélyülten nézegette parányi ujjacskáit, vagy próbálgatta a fordulást, egyéb mozgásokat, nem zavarta meg senki. Hagytuk, hogy tudja egyedül elfoglalni magát. Meggyőződésünk, hogy már ekkor megalapozzuk azt, hogy később, iskoláskorban, mennyire tud elmélyedni valamiben, vagy mindig új ingerekre vágyik. Még a leg-

mozgékonyabb folyton tevékenykedő, ugri-bugri gyermekünk is képes hosszú ideig egy dologgal szöszölni.

Úgy gondoljuk, hogy egy nagy családban, ha a nappaliba kitett apróság körül zajlik az élet, sok minden nyugtalaníthatja: egyrészt, az erős hangok zavarhatják és a többi gyerek sokszor csupa szeretetből piszkálgatja is, másrészt, mivel mindig történik körülötte valami, nehezebben foglalja el magát, harmadrészt, az örökös történés szinte elkábítja, hiszen számára egy megszokott sarokban is annyi újdonság és megfigyelni való van. A rengeteg történetet se befogadni, se feldolgozni nem tudja. Később ehhez a nyüzsgéshez, mint egy kábítószerhez hozzászokik, lételemévé válik, nem tud meglenni nélküle.

Vannak, akik azt mondják, hogy az eleinte nyugalomban nevelt gyerek később nem bírja elviselni a nyüzsgést. Mi épp az ellenkezőjét tapasztaltuk. Ahogy a baba ételben is először pépeset kap, lassanként adagoljuk neki a rágósabbat, így adagoljuk neki lassanként, hogy egyre többet vesz részt a család zajos életében. Gyenge idegrendszere megerősödik, és nem megtépződik. Ellenben az ideges gyereket, akinek rendszeresen megzavarják a pihenését, játszását, a legkisebb apróság is könnyen kiborítja egyensúlyából. A baba nem játékszer a családtagok számára, vannak nagyszülők, rokonok, akik megsértődnek, ha nem kaphatják ki a kicsit az ágyból, ahogy kedvük tartja, és aztán ha megunták a babusgatást, csodálkoznak, milyen nyűgös szegény... Persze vannak gyerekek, akiket akár nyugalomban, akár nyüzsgésben nevelnek, semmi sem tudja kizökkenteni lelki békéjéből. Ők a szerencsés kivételek. A legtöbb gyerek, sajnos, nem ilyen.

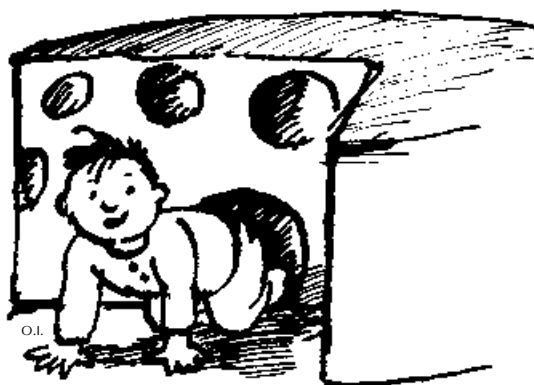
Hamit, mami!

A picurkát igény szerint tápláljuk. Ha éhes, megetetjük, ez fontos a tejtermelés szempontjából is. De azt is tudjuk, hogy nem csak akkor sír, ha éhes. Ha fél órával ezelőtt evett és sír, biztosan nem éhes, más a baja. Egy ismerős anyuka az igény szerinti szoptatáson azt értette, hogy mindig megetette a babát, ha sírt, így szinte egész nap szoptatott, még a baba egyéves kora körül is. Nem is akar több gyermeket, mondja, ha ezzel jár.

Izgó-mozgó sajtkukac

A baba számára igazi örömforrás a mozgás, ha hagyjuk. Nagy élvezettel próbálgat minden új mozdulatot, ha nem szoktattuk idejekorán erősebb ingerekhez. A mozgáshoz elegendő helyet hagyunk neki. Nem tarjuk a nap nagy részében hordozóban, amely erősen korlátozza a baba mozgását, izomzata nem tud megfelelően megerősödni, aminek tartási rendellenesség, ügyetlen mozgás lehet a következménye. Így örömmel figyelhetjük, hogyan próbálkozik a hasrafordulással, felüléssel. Amikor már oldalra fordul, járókába tesszük, hogy legyen helye gurulni; ha már mászik, a szoba egy részét lekerítjük neki, ahol szabadon, biztonságosan mozoghat, ahol kedvére játszhat. Később már a lakásban is kúszik-mászik, aminek „ára” is van, mert ott szabályok vannak, sok mindent nem szabad. Ha kisebb korában hagytuk, hogy elfoglalja magát, nem szoktattuk hozzá, hogy mindig szórakoztatja valaki, valami, örömmel játszik lekerített birodalmában is, felüdülés neki, hogy ott mindent szabad. Gyermekünk, még másfél éves korukban is szívesen játszottak egyedül napi egy-két órát a kuckójukban. Szívesen játszottak, és nem kényszerből vagy büntetésből.

Anyukák gyakran szoktak egymás között versenyezni: „Az én gyermekem ennyi időskorában már mi mindent tudott.” Az egészséges baba akkor ül, áll fel, jár stb., ha izmai, ízületei, csontjai megerősödtek ehhez a feladathoz. Az állatok mindannyian szépen, harmonikusan mozognak, erőiket jól beosztják. Miért van, hogy csak mi, emberek mozgunk sokan esetlenül, ügyetlenül. A kisbabánál nem az a lényeg, hogy mit mikor csinál, hanem hogyan csinálja. Ha a mozgásfejlődésben siettetjük (ültetjük, állítjuk, járatjuk), lehet, hogy kicsivel korábban tesz meg valamit, de mozgása nem lesz olyan harmonikus, mintha megvárjuk, hogy a megerősödött izmok kapják a nagyobb terhelést. Emellett pl. a baba járatása sok energiát vesz el feleslegesen tőlünk.

Cumi-dudli?

Törekedtünk arra, hogy ne szoktassuk rá valamire, amiről később le kell szoktatni. Például a játékcumihoz. Látni, hogy dugják a baba szájába, hogy elhallgasson végre. Később, egyéves kora körül rájönnek, hogy elég nagy már ehhez, és elveszik tőle, vagy keserű oldatba mártják, hogy leszoktassák róla. Ez hasonló érzés lehet neki, mint egy cigarettára szokott felnőttnek, ha egyik napról a másikra valaki elzárja előle az összes cigarettát.

Ha a baba nem kap cumit, előfordul, hogy az ujját szopja (nálunk négy gyerekből kettő szopta, kettő meg se próbálta). Mi az ujjszopást jobbnak tarjuk, egyrészt lehet, hogy rá se szokik, másrészt, mert a gyerek nincs kiszolgáltatva a környezetének, bármikor „kéznél” van, nem kell megvárni, míg valaki odajön, és a szájába teszi, nem kell másokat ugráltatni emiatt, és éjszaka sem kell miatta felkelni. Később, ahogy nő a baba és egyre többet játszik a kezével, játék közben nem tudja szopni az ujját (a cumit igen), egyre kevesebbet veszi a szájába, és szép lassan leszokik róla, ha nem sűrűjük. Látni azonban ujjszopó ovisokat. Ha gyakran teszi, szorongást jelez. A túl korán cumiról leszoktatott babák gyakran kezdenek vadul ujjat szopni, vagy éjszakai sírással, engedetlenséggel fejezik ki csalódottságukat... A fogorvosok többsége az ujjszopást kevésbé tartja károsnak a fogazatra nézve, mint a cumizást.

Nem szoktattuk hozzá, hogy együtt aludjon velünk. Inkább vállaltuk, hogy éjjel felkelünk megetetni néhány hónapos korukig. Nálunk a hitvesi ágy éjjel a hitvesé, napközben vagy reggel a gyerekekkel lehet ott jókat hancúrozni, de éjszakára csak akkor fehetnek oda néha, ha betegek.

Mire való az éjszaka?

Éjszaka sokszor sírnak a babák. Óvatosan, minél kevesebb hűhóval megnéztük, mi lehet az oka: lázas-e, bedugult-e az orra, beszorult-e valamije. Evés után hosszan böfiztettük, ezért többnyire nem volt puffadt a po-

cakjuk. Ha fájt a hasuk, kicsit hasra fordítottuk, hogy kijöjjön, ami bántja. Ha esedékes volt, megetettük. Viszont nem vettük fel, nem ringattuk, nem tettünk úgy, mintha nappal lenne. Így mindegyik gyorsan megtanulta, amikor sötét van, nincs cirkusz körülötte, akkor aludni kell. Férjem is inkább vállalta a két-három hónapi többszöri ébredést, minthogy azt várta volna, hogy éjjelente hónapokig ringassam a gyermeket, hogy férjem álmát őrizzem, hiszen tudta, másnap rám is kemény munka vár.

Sokszor előfordul nappal is, éjjel is, hogy nem tudunk segíteni, nem tudjuk, mi baja. Ilyenkor, ha tehetjük, mellette voltunk, simogattuk kobakját, hátát, pocakját. Talán vannak, akiknek szeretetteljesebbnek tűnik, ha valaki ringatja ilyenkor a gyermeket, aki lehet, hogy abbahagyja sírást, szinte belekábul, azonban ha letesszük, többnyire újra kezdi. Sokszor láttam már, hogy a kezdetben babusgató ringatás néhány hónap múlva kimerült, gépies rázássá válik, amellyel az anya azt üzeni gyermekének: „Hallgass már el, nem bírom tovább. Főznöm, aludnom kellene, leckét kéne átnézni... Elegem van már belőled.” Persze ez csak testbeszéd, ilyet nem mond az ember. A pici jobban érez minket, mint gondolnák, karunk ideges rángása elárulja, mi jár a fejünkben, és egyre nyugtalanabb lesz... Az önfeláldozó anyai szeretetből harc alakulhat ki a csecsemővel vagy a férjjel, aki vissza akarja végre kapni feleségét, vagy harc alakulhat ki a többi gyerekkel.

Falnivaló babák...

Mivel jutott a többi fontos feladatunkra is időnk, erőnk, újra és újra örömmel tudunk fordulni a picur felé, kis lelki tankját feltöltjük az együttlét alatt, amikor is egy időre „körülötte forog a világ”. Mivel nem ő kötötte le minden pillanatunkat, szinte alig várjuk, hogy újra ve-

le foglalkozhassunk. Mi nem járkáltunk a babáinkkal órák hosszat, feszülten a tudattól, hogy de sok dolgunk lenne még, viszont sokat ölelgettük, babusgattuk. Az etetés, tisztába tevés, fürdetés idejét kihasználtuk a gyengéd, szeretetteljes együttlétre. De jó beszélni hozzá, simogatni, csókolgatni, dögnyözni, „nyalni-falni! Látni, hogy egyre ügyesebb, egyre jobban ért, együttműködik vagy huncutkodik. Ha tehetjük, hagyjuk, hogy szopás után a vállunkon aludjon el, esetleg mi is vele bóbiskolunk. Neki is és nekünk is nagy szükségünk van erre.

A nyugodt körülmények ellenére előfordul, hogy a pici sír. Nem térünk napirendre fölötte, hadd sírjon, majd abba hagyja, hanem megpróbálunk segíteni neki. Mellette vagyunk, simogatjuk, ha tudunk. De előfordul, hogy egyszerűen már nem megy, lehetőségeink, erőnk végére értünk. Viszont nem teszünk bármit, csak hogy elhallgattassuk, pl. cumival, és egy idő után már idegessé váló ringatással. Elfogadjuk, hogy van, amikor az újszülött baba sír. Ha érzi a vele töltött időben, hogy nagyon szeretjük és örülünk neki, ha élete egy nagyjából kiszámítható ritmus szerint zajlik, ha őrizzük békéjét és hagyjuk, hogy megtanulja saját magát lefoglalni, akkor három-négy hónapos kora után a baba csak akkor sír, ha valóban bántja valami. (Legalábbis nálunk a négy gyerekből, és hasonlóan gondolkodó barátainknál is mindegyik gyereknél így történt, akik között vannak lányok és fiúk, örökmozgók és lassúbbak is.)

Ismerőseinktől többször hallottuk: könnyű nektek, azért nyugodtak a gyerekeitek, mert ti is nyugodtak vagytok. Egyrészt nem hiszem, hogy nyugodtabbak lennénk az átlagos embernél, és nekünk is vannak egész pocsék napjaink, időszakaink. Másrészt, nem tudom, vajon mi volt előbb, a tyúk vagy a tojás, azért vagyunk mi nyugodtak, mert gyermekeink azok?! Persze, ők is tudnak valóságos ördögfiókák lenni...

Nálunk így zajlottak az első évek. Bár voltak nehéz pillanatok, nagy öröm volt, van bennünk. Más lehet, hogy másként csinálja. Ha nagy öröm van az egész családban, akkor náluk úgy jó, ahogy ők csinálják...

Őskeresztény áldás

Az Úr legyen teelőtted,
hogy megmutassa neked a helyes utat.

Az Úr legyen melletted,
hogy karjával átöleljen és megvédjen.

Az Úr legyen mögötted,
hogy téged megóvjon a gonoszoktól.

Az Úr legyen tealattad,
hogy felfogjon, amikor elesel.

Az Úr legyen tebenned,
hogy megvigasztaljon, amikor szomorú vagy.

Az Úr legyen tefölötted,
hogy áldása rajtad legyen.

Így áldjon meg minden gyermeket a jóságos Isten!

Csoda schönstatti módra

Több mint két évtizede vagyunk házások, szép nagy családunk van. A TCST (természetes családtervezés) szerint éltük házáséletünket. Szerencsére elég jól működött, gyerekeink érkezése sosem volt meglepetés, mind-egyiket kifejezetten vártuk. Húsz év után egyszer csak használhatatlanná és rendkívül terhessé vált az említett természetes módszer. Nem tudtuk, mitévők legyünk.

Nagy kínlódás kezdődött. Mit lehet ilyenkor tenni? A Szent József-házasságot tudatosan lehet csak vállalni, ehhez túl fiatalnak éreztük magunkat. Ahhoz, hogy további gyermekeket vállaljunk, egy kicsit öregnek.

Megoldhatatlannak tűnt a helyzet. Pió atya ötlött fel bennem sokszor, ha erről gondolkodtam, és Kentenich atya, hogy tán ők közben járhatnának értünk. Pió atya kellően szigorú, biztos, hogy segít megmaradni a helyes és keskeny úton, Kentenich atya pedig a kilátástalan helyzetek szakértője. Közben egyéb más események miatt a hálósobánkba költöztettük a házi-szentélyt, és kértem nem egyszer a Szűzanyát is, segítsen itt rendet tenni.

Végül többször hozzájuk fordultam csendes fohászaimban, egy kicsit meg is „zsaroltam” őket, mondván, ha nem segítenek, előfordulhat, hogy olyat teszünk, ami Isten előtt helytelen.

Számunkra egészen döbbenetes, ami történt. A gondolkodásunk kezdett megváltozni. Mindennap elcsodálkozom ezen. Eltűnt az aggódás, a nyugtalanság. Valahogy teljesen Istenre tudtuk bízni ezt a problémát, olyannyira, hogy azt is nagy örömmel el tudnánk fogadni, ha kapnánk még egy gyermeket. (Ágyő hőmérő!)

Hála legyen a Szűzanyának és az égieknek, hogy mellettünk állnak és „szorítanak” nekünk.

Rejtelmek ha zengenek,
ört állok, mint mesékbe'.
Bebujtattál engemet
talpig nehéz hűségbe.

Szól a szellő, szól a víz,
elpirulsz, ha megérted.
Szól a szem és szól a szív,
folyamodnak teérted.

Én is írom énekem:
ha már szeretlek téged,
tedd könnyűvé énekem
ezt a nehéz hűséget.

(József Attila)

Megszületne-e ma Jézus?

Az anyának joga van abortuszt végeztetnie, többek között, ha a terhesség veszélyezteti életét vagy súlyos válsághelyzetben van. Szűz Máriának veszélyben forgott az élete magzata miatt, a korabeli zsidó közösség megkövezte a házasságon kívül gyermeket váró asszonyt. Ha József emberségében bízunk, abban, hogy jegyese csendben elbocsátja, akkor is súlyos válsághelyzetbe kerül. Egyedül, apa nélkül, megvetetten, hogyan nevelte volna fel gyermekét? Ő azonban hitt. Hitte, hogy beteljesül mindaz, amit Isten ígért neki. A megkövezéstől és megvetettségtől való félelme legalább olyan erős lehetett, mint a mai nők félelme a magzattól, aki „veszélyezteti” életüket. Mária az életet választotta, a magzat Jézus életét, s Jézus megszületésével, a megváltással az egész emberiség életét.

2000 évvel ezelőtt csak a szálláson nem volt Jézus számára hely, lehet, hogy ma már az anyaméhből is kiutasítanák. Ha Mária ma hordozná gyermekét, és megkérdezné a „bölcseket”, a törvényhozókat, legtöbbször azt javasolná, ilyen körülmények között okosabb, ha elveteti.

Ma, amikor a világon évente hatvanmillió, Magyarországon kb. hetven ezer abortuszt hajtanak végre kórházakban (a különböző magzatelhajtó hatású fogamzásgátlókkal elpusztított életek számát nem ismerjük), leszünk-e egyre többen, akik igent mondunk Isten akaratára, és igent mondunk az életre?

Karácsonykor az Élet születését ünnepeljük. Kérjük az Urat, adjon mindannyiunk és minden megfogant magzat számára félelem és fenyegettség nélküli életet.

Papás abortusz?

Életem legszebb, legfelelősebb, legmegindítóbb élményei közé tartozik, hogy jelen lehettem gyermekeim születésénél. Segíthettem feleségemnek, és láthattam, mit jelent, hogy gyermek születik a világra. Sokat segített ez nekem abban, hogy újszülött gyermekeinkkel születésük első pillanatától tudtam mit kezdeni. Valaki azt mondta, az apának a születéstől kell még kilenc hónap, míg igazán apává válik. Nálunk ez nem így volt, én már pár napos korukban is szívesen fürdettem, pelenkáztam... Az, hogy részese lehettem ennek a csodának, erős kötést eredményezett már a picikkel is.

Az édesapák jelenléte a szülésnél egyre gyakoribb, ma már szinte minden kórházban van papás szülésre lehetőség. Elgondolkoztam rajta, mi lenne, ha bevezetnék a „papás abortuszt”. Ha az apák látnák, mi történik valójában

ilyenkor, hogy ez a „csekély” műtét azt jelenti, hogy egy kicsi életet fel-darabolnak, és a szétszedett testrészeket vákuummal kiszívják, talán kevesebben bíztatnák társukat, hogy szabaduljanak meg a „tehertől”.

Ha az apa nem vesz részt a gyermeke születésénél, talán nem alakul ki olyan gyorsan a szoros kapocs gyermekével, de ez később pótolható. A közösen adott élet vállalásához egy egész élet áll rendelkezésre. De aki nem szembesül azzal, mit is tesz valójában, és eldobja magzatát, visszavonhatatlanul elveszíti a gyermeket, és vele együtt lényének egy darabját is.

Kiss Jenő: Míg jöttöd várom...

Rád gondolk, te csöppnyi ismeretlen,
ki élsz már, bár még nem vagy a világon,
ki vagy már, noha lényed még titok,
éber valóság s mégis félig álom –,
rád gondolk, míg jöttöd várva várom.

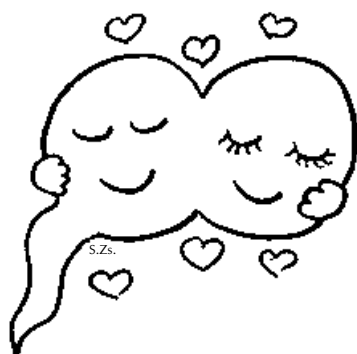
Ha sejtened, mi ez a néhány óra!
Ha sejtened, mi nekünk és neked!
Ez az, mikor már nem embrióra
tekintünk rád – már ember a neved!
Ember, ki a fejlődés kezéből
átvette már a talentumokat –
Szobor, mely várja fölszakadni leplét,
még ki nem mondott zengő gondolat.
De hát mit tudhatsz erről, te kisember!
Csak én csodálom lám az életet,
én ujjongok fel, hogy már él az ember,
amikor még meg sem született!

Él, él az ember, még mindenek előtte
az anyakönyvbe írnák a nevét –
túl minden szürke földi valóságon
– félig való csak, félig édes álom –
él az ember! Körötte ős setét.

Sötét az őrző anyaméh sötétje,
az idő méhének ősmélege –
öröktől fogva abban él a lélek:
az Isten hasonmása, gyermeke –
Csodás titok! – E zengő égi titkot,
csöpp ismeretlen, köszönöm neked!
A bizonyosságot, hogy él az ember,
amikor még meg sem született!
A születés nem kezdete a létnek,
csak bizonyossága annak, hogy vagyunk,
megmutatjuk magunkat: íme, élek!
és hogy tovább élhessünk – meghalunk.

Az én történetem

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy gyönyörű, gömbölyű lány-pontocska (a felnőttek petesejtnek hívják). Messzi földről jöttek hozzá a kérők, vagyis a futkorászó, farkincás fiúpontocskák versenyezve, ki méltó arra, hogy elnyerje kegyeit. Ő kiválasztotta közülük a legerősebbet, a legjobbat, a leggyorsabbat. Úgy megszerették egymást, hogy eldöntötték,

soha nem akarnak egymástól elszakadni, ezért olyan szorosan összebújtak, hogy a két pontocska már nem is kettő volt, hanem egy. A jó Isten meglátta, hogy ezek ketten mennyire szeretik egymást, gondolta, gyönyörű kislányt formál belőlük. Így is lett. Ebből az összebújt pontocskából lettem én.

Egy kényelmes, barátságos lakosztályban nőttem, növekedtem, ami vízzel volt teli, és lubickolhattam benne kedvemre.

Bár egymagamban voltam, még könyveim, játékaim sem voltak, mégsem unatkoztam, hanem kíváncsian hallgatóztam, mert egy ismeretlen világból hangokat hallottam. Egyre kíváncsibb lettem, vajon kinek lehet ilyen kedves hangja, és lakosztályom is egyre szűkösebb lett. Alig volt már helyem pancsolásra. Már egy jólesőt nyújtózni se tudtam, mindig falba ütköztem. Kintről is egyre többet hallottam: ki kellene már bújnia ennek a kislánynak, már 42 hete beköltözött. De azért én egy kicsit még tartottam a kimeneteltől, mert hogy kint mi vár rám, nem tudtam, de bent még a szűkös körülmények ellenére is jó.

1992. szeptember 2-án éjjel körül mégis rászántam magam, és erősen kopogtatni kezdtem, hogy ki akarok bújni. Anyukám nagyon megörült ennek, azt hitte néhány óra múlva már a kezében tarthat engem. Én azonban újra elbizonytalanodtam. A szobám fala egyre jobban szorongatott, ki akart engem penderíteni. Sőt egyszer valami szűrős nemtommivel a lakosztályom falát kiszúrta egy galád doktor bácsi, így az én jó kis langyos vizem is kifolyt mind egy cseppig. Erre úgy megsértődtem: dehogy akarok én ilyen világra jönni, ahol ily kegyetlenül bánnak velem. De aztán egyre többet hallottam anyukám sóhajtozásait, és ráadásul szegény úgy elfáradt, hogy minden porcikája remegett. Nagyon megsajnáltam, így 1992. szeptember 4-én hajnalban 1 óra 55 perckor világra jöttem.

Nem volt ám ez olyan egyszerű. Olyan úton kellett járnom, ahol a madár se jár. Seholy egy kitaposott ösvény. Egy szűk alagútban nekem magamnak kellett utat törni. Alig kaptam levegőt, ezt valami csipogó szerkentyűk is jelezték, ezért apukám azt a feladatot kapta, hogy anyukám szájához friss levegővel telt maszkot tartson. Hajam és fejem búbja már az alagút kijáratához nyomult, apukámat ez olyan kíváncsivá tette, hogy elfelejtkezett a maszkról, csak engem nézett. A maszk így anya orrára csúszott, így egyáltalán nem kapott levegőt. A doktor bácsi végül egy ollóval kiszélesítette a kijáratot és végre megérkeztem. Jó helyre jöttem.

Köszönöm anyá és apa, hogy itt vagyok, már tíz évesen. Köszönöm Istenem, hogy ebbe a családba helyeztél engem.

„Óriási, egészen óriási ennek a rejtett titoknak a nagysága, amely itt bújik meg egy maréknyi húsban és néhány csontocskában. Hogyan is valósult meg ez a csoda?

Évszázadokig, évezredekig, évmillióig álmodtam erről az egyetlen emberi lényről – mondja az Úr. Sokkal előbb, mint amikor a világ lett; mint amikor a tejutak elkezdték táncukat a világűrben, már gondoltam erre a gyermekre, erre az egyre! Meg akartam teremteni! Szívem szenvedélyesen vágott utána, mélységesen szerettem őt. És éppen ez az igaz szeretet hívta életre ezt a gyermeket. Amikor eljött az ő ideje.

Ebbe a kicsi gyermekbe, ebbe a még semmi emberkébe is beleleheltem isteni leheletemet; beleadtam erőmet és minden örömet; ebbe az egyetlen kis lénybe árasztottam egész szeretetemet. Azért aztán ez a kis semmi – nekem minden. Belőlem van, saját énemnek egy része. Értitek ezt?

Tudom jól, hogy vannak szülők, akik szívesen szabadulnának egy többedik szülés gondjától, hiszen ez a mozdulatlan csomagocska mégsem igazi ember még, hanem inkább a természet melléfogása. Okosabb lenne új terhességgel próbálkozni. De nem! Minden embernek megvan a maga saját története. Minden egyes ember egy szent történet! Ennek az emberi történetnek éppen így kellett elkezdődnie a földön, nem másképp. Történetének igazi kezdete azonban titokzatosan rejtőzködik az idők végtelenségében, a világ kezdete előtt, az én szívemben, időtlen örökkévalóságom mélyén. Ó, barátaim, ha ezt hinni tudnátok!... Ó, ha hinni tudná a világ!” (Henri Boulad)

Két levél Petra néninek

Kedves Petra (néni)!

Hát végre itt vagyok. Jó volt a mamám hasában nagyon, de azért most is nagyon jó ám. Nagyon szeret itt engem mindenki, a papám is, meg a bátyám is, meg a nagymamám is, a nagypapám is, a mamám meg, hát, ő aztán igazán, simogat, ringat, szoptat, felkel miattam éjjel is, nem is tudom, hogy mivel érdemeltem ezt ki. Mert még csak mosolyogni sem tudok igazán, néha ugyan sikerül, de az csak olyan kis reflex-mozgás, állítólag az is nagyon aranyos, de hogy ezért szeretnek ennyire? Igaz, hogy nem sírok sokat, csak ha éhes vagyok, vagy pont nagyon-nagyon egyedül érzem magam, de ha arra gondolok, hogy mennyire meggyötörtem a mamámat, amikor kibújtam, akkor végképp nem értem, mire föl ez a nagy melegség a szívekben. A mamám azt mondja, hogy ezért jó, ha az embernek gyereke születik, mert ahogy megszületik és múlnak a percek, az órák, egyszerre csak valami nagy meleg forrás bugyog fel az anyukák szívében, és a többi forrást túlharsogva egy ideig nagy hangosan azt zúgja-csobogja, hogy milyen jó, hogy itt van valaki, akit szeretni lehet! Milyen jó, hogy elfér a szívében a többiek mellett, és nem vesz el helyet tőlük, hanem szépen befészkelődik, megtalálja a helyét, és egy életen át ott csibeg-csobog. Pliccs-placcs. Meg azt is mondja a mamám, hogy milyen jó az Isten. A bátyámnak hoztam egy Jézusos könyvet, és ő tudja, hogy azért gyújtunk gyertyát az esti imánál, mert Jézus is ilyen fényes és meleg, mint a gyertyaláng. Én még kicsi vagyok ehhez, és azt hiszem nem is olyan könnyű ezt megérteni, még talán a mamámnak sem, te mit gondolsz?

Kedves Petra Néni!

Olyan nehéz, olyan nagyon nehéz. Ugye tudod mi? Folyton a mama ölében van, egész szorosán, és ő meg úgy néz rá, de úgy, ahogy eddig csak én rá néztem. Pedig nem is tud még semmit, csak néz, meg alszik, meg nyöszörög, meg mindig csöndben kell lenni, meg vigyázni kell, és ráadásul nincs idő játszótérre menni. Ugye tudod, kiről van szó? Hát persze hogy a babáról, mindenki őt nézi, mindenki ajándékot hoz neki, pedig ő még nem is tudja mondani, hogy köszönöm, meg egyáltalán. És mindenki mondta, hogy majd milyen jó lesz játszani vele, aztán még csak mosolyogni sem tud, nemhogy játszani! Mondjuk a mama figyelmeztetett, hogy az elején még nem lehet vele semmi okosat csinálni, csak tudnám, hogy akkor a ma-

ma miért van annyit vele. Persze szeretek én a nagymamával is a játszótérre menni, de azért az nem az igazi. Mennyit néztük a mamával a kacsákat, meg a tűzoltós játszótéren is annyit voltunk, meg köveket dobáltunk a vízbe, meg annyit sétáltunk és még esőben is pocsolyáztunk, most meg minden olyan más. Olyan furán érzem magam, itt van a mama, mégis egyedül érzem magam. Hozott nekem a baba ajándékot, Jézusos könyvet, az jó, mert azt szoktuk együtt nézegetni, ő is a mamája hasában volt. Meg én is! Most kicsit dobálom a könyvet, meg leszórom a morzsákat is a földre, meg zörgök a székkal. Nem tudom miért, régen nem szoktam ilyet csinálni, de most jól esik. Aludni meg enni viszont egyáltalán nem esik jól, pedig abban régen nagyon jó voltam.

Nahát, a mama iderakta a babát az ölembe. Fogom. Van bőre, meg szaga. Elég puha. Kinyitotta a szemét. És engem néz. És a mama is engem. A nagyfiát. Akinek van kistestvére. De azért, mama, azért még én is kicsi vagyok, ugye?

A kistestvérke

Marci alig múlt három hónapos. Nem látja át, de valamilyen módon azért megéli, megérzi, ami a családban történik: panellakásból családi házba költöznek. Apja, anyja csomagolnak, rendezkednek, Marci a padlón egy hintaágyacskában fekszik. Magányos és egyre hangosabban jelzi elégedetlenségét.

Édesanyja szól a két és fél éves nővérkének, Saroltának, hogy menjen oda az öccséhez. Sári odamegy, megmozgatja az ágyacskát. Marci először elhallgat. Aztán nagyon figyelni kezdi a nővérkéjét, egyre jobban úrrá lesz rajta az érdeklődés és az öröm. Szeme élénk, arca csupa figyelem, szája mozog, hangokat ad, „beszél” a nővérkéjéhez. Sári ezt nem veszi észre. Ő most feladatot teljesít, ezt hamar meg is unja és elmegy.

Jelenlévő nagyapja figyelte a két kicsit, észlelte a történést, az „életfolyamatot”. Megszólítja Sárit: Amikor ott voltál Marcinál, láttam, hogy Marci örül Neked, néz, figyel, „beszél” hozzád. Biztosan örülne, ha újból odamennél hozzá, beszélgetnél vele.

Sarolta erre visszamegy Marcihoz, odafordul, szól hozzá. Marci újra fölélénkül, szemmel láthatóan, füllel hallhatóan jót tesz neki a kapcsolatban való elidőzés. A két kisgyerek hosszan „elvan” egymással. Öröm nézni, hallani, észlelni.

Marijózsi

Az esküvőnk után pillanatok alatt megfogant első gyermekünk. Én kissé megijedtem a hirtelen eseménytől, és bizony fel kellett dolgozni a helyzet komolyságát. Hathetes volt a baba, amikor egy nagy költözés után Óbudavárra indultunk. Tömegközlekedéssel. Az út vége stoppolásba fulladt. Hétfőn reggel vérzésre ébredtem. Nos, mentünk Veszprémbe, a kórházba. Rengeteg időm volt arra, hogy imádkozzam, olvassam a szakirodalmat, amit egy kedves ismerősünk küldött. Felajánlottam magunkat a Szent Családnak. Így lett a pocaklakóból Marijózsi. Innentől tudtuk, hogy el kell felejteni a két személyben gondolkodást. Már hárman vagyunk. Hárman stoppolunk, idegeskedünk, rohanunk, és veszekszünk. Szóval jobb minél kevesebb negatívumot sugározni.

Korán megéreztem a mozdulását. Apját is kényeztette rúgásokkal, főleg esténként, amikor csíkosodás ellen kenegette a hasamat (ez egy jó közös program!). Vele imádkoztunk és érte, énekeltem mosogatók közben, komolyzenéket hallgattam.

A „kicsomagolás” nagyon gyorsan és jól zajlott. Számunkra teljesen pozitív élményként maradt meg. És nagyon sok apró csoda történt. És egy nagy is. Mármint, hogy egy nagy hasból kis has lett, és egy izgó-mozgó bébi. A mindennapi vizsgálatra járás után Húsvéthétfőn bent fogtak a kórházban. Szülésindítás szerdára volt kiírva (nekem, aki mindent természetesen akartam volna). Kedden férjemet hazaküldtem a délutáni látogatásból, mondván másnap kezdődik a szülés. De most nem múltak el a megszokott fájáskáim, sőt egyre határozottabban jöttek, teljesen elviselhető módon. A szülőszobán az a szülésznő volt, akinél jó lett volna szülni. Az is fontos ilyenkor, hogy ne legyen tumultus. Este 9-kor vitt be engem. A vizsgálat eredménye nagy öröm volt. Azonnal hívtuk férjemet, jöjjön, szülünk. 12-kor egy pillanat alatt elmúlt minden, és megérkezett József.

A csodához tartozik, hogy egyedül vajúdtam a szülőszobán, és csak amikor befejeződött az összefoltozásom, jött két kismama. Az első napok a kórházban kicsit nehezek voltak (sárgaság, vércukor) és a szoptatásért is küzdeni kellett. Aranyos, megértő csecsemőt vittünk haza. Nappal sírdogált, éjszaka aludt egyszeri szopizással.

Próbáltunk mindent jól, azaz tankönyv szerint csinálni. 3 hetesen elvittük a védőnőhöz. Büszkén álltunk apjával a mérleg mellett, mennyit hízott a mi nagy kicsi fiunk. De a mérleg kevesebbet mutatott, mint 2 héttel korábban! A gyerekek nem a hasa fáj, hanem éhezett. Jól eltoltam. Aztán gyakrabban

evett, és mind a két mellemből. Szerencsére ettől kezdve hízott, nem tankönyv szerint, mert most 1,5 évesen elérte az 1 éves korában esedékes testsúlyát.

Mindig hagytuk önállóan fejlődni. Amire képes volt, azt megtette egyedül. Nem álltunk mellette: jaj, el ne essen! A veszélyesebb helyzeteket egy-két nap alatt megtanulta kezelni, így ügyes lett, nem érte baj.

Nagyon sokszor belegondoltam, mitől maradnak életben a ránk bízott csúszó-mászó, tipegő kisgyermek. Merthogy nem csupán tőlünk, az biztos. Annyi veszély fenyegeti őket. Nem sorolom, bárki beláthatja, hogy embernek lehetetlen megóvni őket. Nem elhanyagolásról, szeretetlenségről beszélek, hanem a tőlünk független balesetekről, váratlan eseményekről. Azt hiszem, azzal segítünk a legtöbbet neki, ha nem erőltetjük azt, amire nem képes; és amire képes, abban meghagyjuk az önállóságát. Érzelmileg, dicsérettel, bátorítással állunk mellette; de fizikailag nem vesszük körül puha párnákkal és reklámozott kényelmi eszközökkel. Bízni kell már az ilyen picikékben is, ők is bíznak bennünk. És bízni kell magunkban is és mindenk felett a jó Isten szeretetében.

Mi lesz velük?

Régen volt már, hogy elsőszülött fiunk érkezését vártuk. Akkor még nagyon távolinak tűnt az az idő, amikor elkerül itthonról.

Most már gimnazista, az iskola távolsága miatt kollégiumban lakik. Eleinte nagyon kínozta a honvágy. Naponta telefonált, volt, hogy többször is, és a hangján éreztük, hogy férfiasan küzd a könnyeivel. Az első hazautazás egy hétvégére csak rontott a helyzeten. Másodszor már hosszabb szünetre jött. Amíg itthon volt, sokat beszélgettünk vele. Úgy éreztük, megcsönkült családunk végre megint teljes, ő pedig kényelmesen befészkelte magát a megszokott környezetbe. Egyik este azt mondta: „Tudom, hogy miért van nagyobb honvágyam, mint a többieknek! Mert ők nem jöttek olyan jó családból, mint én. Olyan jó nekem itthon. Itt minden barátságos, és az iskolában nincsen ennyi dísz.”

Mikor visszavittük a kollégiumba, éreztük, hogy könnyebben fogadja el a helyzetet. Mára már látszik, hogy nem a leválásra való képtelensége volt a honvágya oka, hanem egy teljesen természetes és jogos érzés, a családi környezet hiánya. Miután megbizonyosodott arról, hogy azt itthont mindig megtalálja – itthon mindig otthon van –, beilleszkedett az iskolai környezetbe és jól érzi ott magát.

Elgondolkoztunk rajta, mitől vagyunk mi jó család a számára? Az biztos, hogy nem azért, mert tökéletes szülők lennénk. Gyakran türelmetlenkedünk, felfortyanunk, kiabálunk, sőt oda is csapunk időnként. Lehet, hogy egyetlen mai gyermeknevelési tanácsadó tetszését sem nyernénk el. Arra viszont törekszünk, hogy egy álláspontot képviseljünk, egy szánk legyen, gyermekeink érezzék, hogy apa és anya egy, egység. Kentenich atya iskolájába járunk, igyekszünk felismert hibáinkat leküzdeni, nevelni saját magunkat, váltakozó eredménnyel, és ezt a folyamatot a gyermekeink előtt sem titkoljuk el. Hibázhatunk mi is, kérhetünk és kérünk is bocsánatot egymástól, a gyerekektől. Örömeinkkel, problémáinkkal, félelmeinkkel, vágyainkkal újra és újra háziszentélyünkben Jézushoz, a Szűzanyához megyünk, és gyermekeinket is erre biztatjuk.

Otthonunk a barátságos és a díszes jelzöt nem a tágasságával, minőségével vagy tárgyaink anyagi értékével érte el. A lakberendezési újságokban nem ilyen lakások szerepelnek. Az erénye annyi, hogy a mi családjunk lakik benne.

Mostanában sok keresztény házaspártól hallottuk, hogy mi lesz a gyerekeikkel, hogyan fognak helytállni ebben a mai világban. Az ismerős családok felnőtt fiataljainak élete, fiunk szavai is azt a bizonyosságot adják nekünk, hogy nem kell félnünk: gyermekeink erősek, képesek jó gyümölcsöt termő fává válni. Imádkozzunk értük szüntelenül!

*Amikor még piciny voltál,
olyan nagyon enyém voltál,
engem ettél, engem ittál,
rám neveltél, nekem rítettél.
Mikor később nagyobb lettél,
mindig messzebb, messzebb mentél,
először csak a kiskertbe,
aztán a nagy idegenbe.
Ha itt vagy is, csak elnézel,
akkor is nem engem érzel,
nem apádat, nem anyádat,
valami más csillagtájt.
Úgy megnőttél, szinte félek,
már a válladig sem érek,
alig-alig hiszem már,*

*hogy ölbéli bubám voltál.
Én voltam-e óriási,
vagy te lehettél parányi?
Sosem voltál nehéz nékem,
nem éreztem gyöngeségem.
Melletted most kicsiny lettem,
ágaskodik hát a lelkem,
nőni akar, hogy elérjen,
homlokodig hogy felérjen.
Húzol engem Te fölfelé,
mint a napfény maga felé
fát, virágot, lombos ágat –
fölemeled az anyádat.*

(Várnai Zseni)

Kapuzárási pánik? Többgyermekes anyukáknál?!

(Beszélgetés azzal a doktornővel, akivel az előző számban is...)

K.: Hogy is van ez? Azt mondd a többgyermekes anyáknak lehet kapuzárási pánikjuk?

V.: A férfiaknál már régóta ismerjük ezt a jelenséget, általában 40 éves kor körül/után jelentkezik. A férfi, aki élete felét leélte, rádöbben arra, hogy évei szép lassan elfogynak. Sokszor elégedetlen azzal, amit eddig elért és változtatni akar, amíg nem késő. Gyakran új feleséget vagy fiatal szeretőt keres, akitől a megfiatalodást, a megújhodást reméli...

K.: Gondolom, nem arra célszól, hogy tisztességes, sokgyerekes anyukák fiatal férfiakat akarnak elcsábítani életük delén?!

V.: Ez a fajta kísértés talán inkább a szoláriumos, fitness cicababákat környékezi meg. A magunkfajta tisztességes, gyermekeinknek élő anyukák közel a negyvenhez szembesülünk azzal, ha babát várunk, hogy ez az utolsó saját gyermekünk. Termékenységünket hamarosan elveszítjük, ezt nehéz feldolgozni, különösen számunkra, akiknek ez különösen nagy érték. (Figyeld csak meg, az első jelző, amit bemutatkozáskor a nevünk mellé tesszünk, hogy hány gyerekesek vagyunk. Mintha ez adná az értékünket.) Anyai szívünk megretten: nagyobb gyermekeink kezdenek kirepülni, a kicsi is hamarosan felnő, és lassan elveszítjük azt, amiért eddig éltünk, látjuk a végét anyaságunknak.

K.: Majd lesznek unokáink. Ez kárpótlást jelenthet.

V.: Nagyszülőnek lenni egészen más. Ott már nem én vagyok a gyerek számára az első, a legfontosabb, a nélkülözhetetlen. Ezért utolsó gyermekünket megpróbáljuk minél szorosabban magunkhoz láncolni, hogy minél inkább megmaradjon nekünk. És beleadunk „anyait-apait”, megadunk mindent, amit a többieknek elvi megfontolásból nem, és jól elkenyезtetjük. Az utolsó gyermekek ezért gyakran hisztisebbek, különösen erős akaratúak (ahogy az anyukák mondják), az anya idejének nagy részét lekötik. Érdekes az is, ezeket a babákat szoptatják általában legtovább a mamák.

Ahogy a férfiaknál sem, a nőknél sem jelentkezik törvényszerűen ez az állapot. De jó, ha tudatosítjuk, nálunk ne így legyen. Felkészülünk rá, elsősorban azzal, hogy erősebbre fűzzük a szálakat a férjünkkel, másrészt végiggondoljuk, hogy hozzáállásunkkal ártunk kis gyermekünknek is, aki valószínűleg nehezebben kezelhetővé válik, nehezebben boldogul, és ráadásul a férj és a többi gyerek burkolt féltékenységét is megkapja.

Ez a kísértés a nagyszívű édesanyákat éri elsősorban és mindez tudat alatt zajlik. Fontosnak tartottam, hogy beszéljünk róla, mert ha tudjuk, hogy ez a veszély fennáll, mivel nagyszívűek vagyunk, el is kerüljük. Hogy ebben a cipőben járunk-e, férjünk a legnagyobb bizalommal megmondja nekünk. Cserébe törekszünk arra, hogy kis nyafkamacskánkat rövid időre „befagyaszttjuk” (értsd: nagymamához, kedves ismerőshöz visszük), és kettesben leszünk a férjünkkel. A férj pedig azzal segíthet, ha észreveszi és erősíti felesége nőiességének tudatát.

Az anyai szeretet lényege a gondoskodás a gyermek felnövése-ről, és ez azt jelenti, hogy akarja a gyermek elkülönülését. Szeretete ebben különbözik alapvetően a szerelemtől. A szerelemben két, addig különálló ember eggyé válik. Az anyai szeretetben két ember, akik egyek voltak, elkülönül. Az anyának nem elég csupán megengednie, akarnia és támogatnia kell a gyermek elkülönülését. Ezen a ponton válik az anyai szeretet olyan nehéz feladattá, amelyhez önzetlenség kívánatik: hogy képes legyen mindent odaadni és nem akarni érte cserébe semmit, csak a szeretett lény boldogságát. Ezen a ponton vall is kudarcot sok anya. Csak az a nő tud igazán szerető anya lenni, aki tud szeretni; aki képes rá, hogy szeresse férjét, a többi gyereket, idegeneket, minden emberi lényt. Az a nő, aki nem tud szeretni ebben az értelemben, lehet gyengéd anya, amíg a gyereke kicsi, de nem tud szerető anya lenni – aminek az a próbája, hogy jó szívvel viseli el a különválást, és utána is ugyanúgy szeret tovább. (Erich Fromm)

Adj nekünk szép karácsonyt!

Tavaly egyre növekvő szorongással néztünk a közelgő Karácsony elé. Az elmúlt években bármennyire is igyekeztünk, akármilyen szépen sikerült is az adventi készülődésünk, 24-én mégis mindig összevesztünk, és szívünkben egymástól kapott tüskével álltunk a fa körül. Kitört rajtunk a fáradtság, nem voltunk képesek időre elkészülni, és szívünk vágya szerint megcsinálni a dolgokat. Persze emiatt egymást bántottuk. Legutóbb

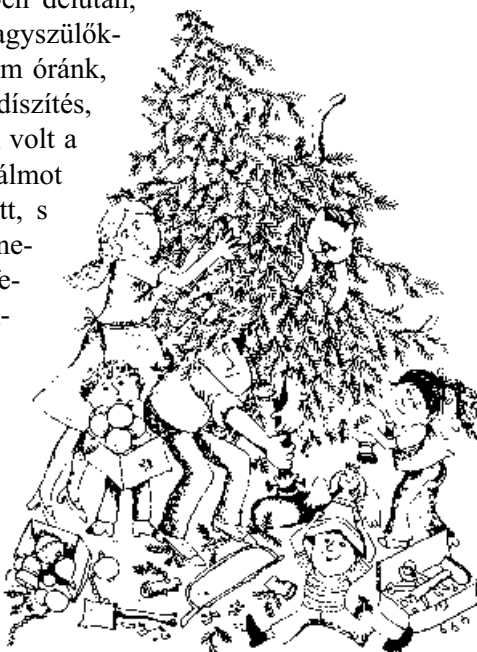
például összevesztünk és sértegettük egymást amiatt, hogy fontos-e felmosni a követ még gyertyagyújtás előtt vagy nem. És újra eljött advent ideje...

Azt mondtuk, mivel a Szűzanya valóban itt lakik nálunk, Ő képes a csodákra is. Biztosan Ő is szeretné, hogy szép ünnepünk legyen, és szívesen segít nekünk ebben. Tehát advent napjaiban újra és újra kértük: „Adj nekünk szép Karácsonyt Édesanyánk!”

S mi történt idén? Tavaly 24-én délután, mint eddig mindig, a gyerekek a nagyszülőknél voltak. Mi otthon, és volt három óránk, hogy mindennel elkészüljünk (díszítés, ajándékok, terítés). De nyoma sem volt a feszültségnek. Anyuka délutáni álmot aludt, miközben apuka fát díszített, s mielőtt a család összejött volna ünnepelni, kómosás helyett a férj és a feleség is meg tudták egymást ajándékozni szerelmükkel.

Időben elkezdődött az ünnepelés. A nagyszülők is békések voltak, a gyerekek örültek, és mindenki úgy tért pihenőre, hogy ez egy szép este volt. Köszönjük!

Igen, köszönjük! S most már kíváncsian várjuk, idén mit készít nekünk a Szűzanya? Az biztos, nekünk is készen kell lennünk Fia számára.

ŐSZIDŐ

Kis angyalkánk

Ebben az esztendőben pont 15 éve annak, hogy utolsó gyermekünket vártuk. Ha lehet mondani, még nagyobb volt bennünk az öröm és várakozás, mint ezelőtt, mert tudtuk, korom miatt több gyermekünk nem lehet. Utoljára pólyázunk, pelenkázunk, babusgatunk majd saját gyermeket. A várandósság napjai szépen teltek, az utolsó hónapban kellett csupán kórházba feküdnöm. Nyugodt és hálával telt voltam, minden rendben volt. Kisfiunk császármetszéssel megszületett és felsírt. Rögtön vitték vizsgálni és rendbe tenni. Kiderült, hogy baj van a szívével. Másik kórházba szállították. Minden gondolatommal és imámmal követtem őt, de sebem miatt nem mehettem utána. Három nap múlva meghalt. Férjem egy ablakon keresztül láthatta, inkubátorban sok cső között feküdt. Én nem láthattam, nem ölelhettem. Szívemben ott maradtak az elnemcsókolt csókok, az elnemölelt ölelések, amelyeket neki szántam, és a nagy fájdalom.

„Hiába volt talán minden áldozat, hiába hordoztam szeretettel a szívem alatt, hiába készülődtem én és az egész család, hogy várjuk jövetelét?!” – az első napokban ez dobolt szívemben. „Miért, Uram, miért?!” Majd egy kezdetben cérnavékony hangocska erősödött egyre jobban bennem, bennünk: „Semmi sem volt hiába, ő él! Az Úr megőrizte őt tökéletesen tisztán, és megóvta a szenvedéstől. Él egy sokkal szebb, jobb világban, majd találkozunk vele és vár ránk.” Ha kérdezik tőlünk, hány gyermekünk van, azt válaszoljuk: öt. Soroljuk a neveket és hozzátesszük, van egy kis angyalkánk. Azóta is, ha nehéz helyzetben vagyunk, kérjük közbenjárását. Egy ilyen tiszta szívnek vajon lehet-e ellenállni?! Jó arra gondolni, ha megtérünk az Úrhoz, ő szalad majd elébünk.

Gyermekünk született és harmadnapra meghalt. És nemsokára egy gyermek születését ünnepeljük. Ne engedjük, hogy harmadnapra, az ünnep elmúltával meghaljon a szívünkben. A megszületett Jézus éljen bennünk életünk minden napján, irányítsa és kísérje lépteinket. Segíts Uram, hogy így legyen!

„Minden szenvedés kifeszített húr, amely arra való, hogy tökéletesen tiszta, szép harmóniákat zengjen az örökkévalóság számára. Igen, Isten akaratában megnyugvó szenvedés az olvasztókemence, amelyben a lélek, mint a tiszta arany, minden földi salaktól megtisztul.”

(Batthyányi Strattmann László fiatalon meghalt Ödön fiáról írt sorai)

A pápára figyelünk

A ROSARIUM VIRGINIS MARIAE apostoli leveléből a rózsafüzérről

41. A rózsafüzér... a *család imádsága* is, és *imádság a családeért* is. Korábban különösen is kedves imádsága volt a keresztény családoknak, és bizonyosan ápoltta bennük a közösséget. Nem szabadna elveszítenünk ezt a drága örökséget. Vissza

kell térnünk a családokban és a családokért végzett imádsághoz, felhasználva a rózsafüzért is...

Az együtt imádkozó család együtt marad. A rózsafüzér ősi hagyomány alapján különösen is olyan imádság, amelyben a család magára talál. Egyes tagjai éppen akkor, amikor Jézusra tekintenek, visszanyerik a képességet, hogy újra meg újra egymás szemébe nézzenek, hogy közösségben, egymás iránti szolidaritással, kölcsönös megbocsátással tudjanak élni az Isten Lelkétől megújított szeretet szövetségében.

A mai család sok problémája, különösen a gazdaságilag fejlett társadalmakban, abból ered, hogy egyre nehezebb kapcsolatba kerülni a másikkal. Nem tudnak együtt lenni, s ha mégis, az együttléte kitöltik a közösen nézett televízió képei. Újra közösen mondani a rózsafüzért a családban azt jelenti, hogy egészen más képek kapnak helyet a mindennapi életben, tudniillik az üdvözítő misztérium képei: a Megváltó és az Ő Szentséges Anyjának képe. Az a család, amelyik közösen imádkozza a rózsafüzért, bizonyos mértékig reprodukálja a názáreti otthon légkörét: Jézust helyezi a középpontba, vele osztják meg az örömeiket és fájdalmakat, kezébe helyezik a bajokat és terveket, tőle nyernek reményt és erőt az út folytatásához.

42. Jó és gyümölcsöző dolog a *gyermek növekedését* is rábízni erre az imádságra. Mert nem Krisztus életének útja-e a rózsafüzér fogantatásától a halálig, egészen a feltámadásig és a megdicsőülésig? A mai szülők számára egyre nehezebb követni a gyermek életútjának változásait. A technikával, a tömegtájékoztató eszközökkel és a globalizációval áthatott világunkban minden annyira felgyorsult, s a nemzedékek közötti kulturális távolság egyre nagyobb. A legkülönbözőbb információk és a legváratlanabb

tapasztalatok gyorsan teret hódítanak a gyermekek és fiatalok életében, s a szülőket néha megrémítik a gyermekeket fenyegető veszedelmek. Nemesgyeser keserves csalódásokat élnek át, amikor meg kell állapítaniuk, hogy gyermekeik megtévedtek a drogok, a féktelen élvezetvágy, az erőszak, az értelmetlenség, a reménytelenség kísértéseiben.

Imádkozni a rózsafüzért *a gyermekekért*, s még inkább *a gyermekekkel együtt*, kiskoruktól ránevelni őket az „imádságos megállás” mindennapos gyakorlatára, kétségtelen, nem old meg minden problémát, de le nem becsülendő lelki segítséget jelent. Föl lehet hozni ellenetesként, hogy a rózsafüzér nem felel meg a mai gyermekek és fiatalok stílusának. De ez az ellenvetés talán a rózsafüzér nem egészen jó végzésén alapul. Egyébként, megőrizve a rózsafüzér eredeti struktúráját, semmi akadálya annak, hogy a gyermekek és fiatalok számára – akár a családban, akár csoportokban – a rózsafüzért megfelelő szimbolikus és gyakorlati elemekkel egészítsék ki, amelyek elősegítik a megértését és megbecsülését... Ha megfelelő módon ajánljuk fel a rózsafüzért, bizonyos vagyok benne: a fiatalok képesek lesznek újra meglepni a felnőtteket azzal, hogy magukévá teszik és az életkoruknak megfelelő lelkesedéssel végzik ezt az imádságot.

*Amiért van kisfiú, ki meghal
anya mellett, míg más gyerekek az
udvaron táncra kelnek, s van sebe-
sült madár, aki csodálkozik, hogy
szárnya hirtelen úgy vérzik s lesik, s
mert van, aki rajong s éhezik, szom-
jazik: Üdvözlégy, Mária...*

*Lányokért, akiket összever ré-
szeg apjuk, s a szamáráért, melyen
gonosz láb nagyokat rúg, amiért
szenvedő ártatlant megaláznak,
amiért eladott szüzek pucéran áll-
nak, fiúért, ki előtt édesanyát gya-
láznak: Üdvözlégy, Mária...*

*A koldusért, kinek nem volt más
koronája, csak a szárnyas darázs, a
gyümölcsök barátja, se más jogara,
mint a bot a kutyák ellen, a költő-*

*ért, kinek mindig elérhetetlen vá-
gyaktól vérzik a homloka nagy se-
bekben: Üdvözlégy, Mária...*

*Az anyóért, kit a batyu sose kí-
mélt s ki fölsír: „Istenem!” A bol-
dogtalanért, ki nem támaszkodik
emberi szánalomra, mint a Kereszt
Fia kyrénei Simonra; a lóért, mely
kidől a kocsijába fogva: Üdvözlégy,
Mária...*

*Négy égtájért, mely megfeszíti a
Világot, mindazokért, kiket égetnek
testi vágyak, mindazért, akinek keze
nincs, lába nincs, operáltért, aki
nyögi a kést s a kint, az igazért, kit
a nép gyilkosnak tekint: Üdvözlégy,
Mária...*

(Francis Jammes: A rózsafüzérből)

Zarándokúton a Szentatyánál

Először tulajdonképpen nem is akartam elmenni Rómába. Kilépni a pergő hétköznapi munkájából, összecsomagolni, és oda-vissza végigrohanni a hosszú utat..., cseppet sem csábított. Csak mikor Mami és Barbara örömmel vállalták, hogy távollétünkben a gyerekeinkkel lesznek, jött meg az én kedvem is.

Utunk eredeti célja az volt (az lett volna), hogy testvérünket hat és fél éves vatikáni rádiós szolgálat után hazaköltöztessük. És ha már úgy alakult, elhatároztuk, hogy ez az út a házasságunk római zarándoklata lesz. Aztán a dolgok különös alakulása folytán vált világossá, hogy mi az utunk igazi értelme. Az, amire nem is gondoltunk, hogy mint a magyar Schönstatt-családok képviselői, találkozzunk a Szentatyával. Ettől fogva a Gódy és a Csermák házaspárral közösen készítettük el az ajándékot és a levelet, amelyet a magyar Schönstatt-családok nevében adunk át a Szentatyának.

Utunk igazi imádságos zarándokút lett. Sokat beszélgettünk és elmélyülten imádkozhattunk a szent helyeken.

Zarándokutunk csúcspontján aztán ott térdelünk a Szentatya előtt. Egy különös, eddig nem tapasztalt érzés töltött el minket. Olyan volt, mint egy gyengéd érintés. Valami meleg és puha, tiszta és derűs. Egy olyan erőter, ahol bensőnk, a személyiségünk mélye rezdült, rezonált. A Szentatya tiszta tekintete befogadott minket, és átéltük, hogy a szavakon túl kapcsolatba kerültünk egy erős, szelíd és jóságos emberrel: a mi pápánkkal. Átéltük az egységet Vele, amely nem a dogmatika nyelvén fogalmazódott meg.

Mit hoztunk Rómából? Mit küld, mit üzen családunknak, Nektek a Szentatya? Máriát, a Szűzanyát, a Rózsafüzér-évet. Imádkozzuk teljes szívvel minden nap a rózsafüzért: egymásért, szűkebb és tágabb családunkért, atyáért és nővérért; a Szentélyért; folytonos megtérésünkért és vidám apostoli tettekkészségért...

„Uram, ha akarsz,
megtisztíthatsz engem!”
(Mt 8,2)

Tilman atya válaszol (a Magyar Schönstatt-mozgalom apostola)

K.: Karrier vagy gyermek. Egyre több családban inkább az elsőt választják. Mit üzen nekünk a jó Isten ezáltal?

V.: Én is ilyen típus vagyok. Lemondtam a saját gyermekről, számomra a hivatásom, a foglalkozásom fontosabb, mint a saját gyermek. A szerzeteseket, papokat Isten meghívja, dolgozz, imádkozz, élj az emberekért, ezzel szolgálj Engem. Nincsenek saját, viszont vannak lelki gyermekeink. Egy menedzser, orvos, tanító is dolgozhat az emberiségért, és a munkatársak, ügyfelek, a betegek vagy a diákok lehetnek a lelki gyermekei. Azonban Isten megkérdi mindannyiunktól: „Kiért vagy te?” Azt válaszoljuk Neki: „Érted vagyok.” Így is dolgozhatunk Istenért.

De a karrier lehet szegény dolog, ha nem Istent szolgálja. Egy gyermek befogadásával mély szeretetkapcsolat alakul ki, az emberségünk növekszik általa. Sokat adunk, de sokat kapunk is.

Amit létrehoztunk, néhány száz év után elenyész. De a gyermekek még 500 év múlva is jelen vannak, és köszönik a szüleiknek, hogy életet adtak, hogy gondoskodtak róluk, szerették őket, felnevelték őket sok-sok áldozat árán. A halálunkkor mindent itthagytunk, hírnevünket, bankszámlánkat... Egyetlen dolgot viszünk a jó Isten elé, hogy mennyire szerettünk. Mennyi jót tettünk. És az örök életbe egyetlen alkotásunkat sem vihetjük magunkkal, csupán a gyermekeinket.

K.: Vannak akik arra hivatkoznak, hogy erre a kegyetlen világra nem akarnak gyereket szülni. Ki tudja, milyen borzalmakat hoz a jövő, milyen világ lesz?

V.: Az ember erősebb, mint a világ. Kentenich atyánk (a Schönstatt-mozgalom alapítója) Dachauban a koncentrációs táborban töltött három és fél évet. Alig volt mit enniük. Később már lehetett csomagot kapni, és amit kaptak, együtt ették meg, közösen ültek asztalhoz. Josef Fischer atyától kérdeztem: „Mit csináltak Kentenich atyával, amikor ettek?” Én arra gondoltam, hogy okos, mély beszélgetéseket folytattak. Fischer atya arcán

szétsugárzott az öröm, és azt mondta: „Hülyéskedtünk.” Az öröm ott volt a koncentrációs táborban, a nyomorban, a létbizonytalanságban.

Ez az új világ. A családjukban nem a világ gonoszsága uralkodik, hanem az öröm. A világról panaszkodni luxus idő, erő. Ezért a luxusért a lelki egészségünkkel fizetünk. A panaszkodást még élvezni is lehet: „A világ olyan rossz, de én olyan jó vagyok.” Ha panaszkodunk, hogy mások milyen rosszak, szívünk megkeményedik, nem tudunk irgalmasok lenni. Az utolsó ítéletnél nem szeretném, ha ilyen ember ítélné felettem.

Kentenich atyánál az öröm fontosabb volt a tanításnál. Ha engedek annak, hogy rosszat gondolok erről a rossz világról, azt jelenti, hogy ez a rossz világ bennem van. Ha öröm van bennünk, akkor mi egy kis új világ vagyunk. Itt kezdődik az új keresztény világ.

Akinek a szívében öröm van, annak a világ nem gonosz, hanem gyenge, ami segítségre szorul. És mi segítünk, az örömünket adjuk a világnak.

K.: Nem régen hallottuk egy közismert hívő embertől, hogy ők azért nem vállalnak gyermeket, mert annyira szeretik egymást a feleségével, hogy félnek, a gyerek csak megzavarná kettőjük kapcsolatát.

V.: A szeretet kezdetben szűk: „Csak Te meg én, senki más!” „Én akarok boldog lenni általad!” Ha ez a szeretet nem mélyül, néhány év múlva véget ér. A szeretet azonban növekedni tud. Először egyre mélyebb, majd egyre tágabb, szélesebb lesz. Ahogy nő a szeretet, egyre önzetlenebbé válik, nem a maga boldogságát keresi elsősorban, hanem, hogy a másinak jó legyen. Ha egy embernek nagyon nagy a szeretete, növekszik a kör, akiket szeret. És szívesen ajándékozza meg a másik embert. Végül hozzátenném a gyerekvállalásról, mint ahogyan a hitről sem mondhatjuk az embereknek, ezt kell tenni, hanem azt mondjuk és azt láttatjuk, így szép élni.

Gyermekek születik

Rendszeresen visszaemlékezünk a múlt bizonyos eseményeire, ízleljük és ünnepeljük őket. Ünnepeljük a házassági évfordulóknak napját, a születésnapokat. Egy ilyen ünnep folyamán jelenvalóvá válik a hozzá kapcsolódó egész történet.

Így ünnepeljük családjukban a karácsonyt. Fontos az, hogy megérezzük, mit jelent ez a mi számunkra. Itt még egy nagy feladat van előttünk. Mit jelent az, hogy ünnepeljük Jézus születését? Hogyan néz ki ez számunkra, mint pár számára?

Azáltal, hogy egymásnak ajándékozzuk magunkat, Krisztus újra születik közöttünk. A jászol mi vagyunk, a Betlehem mi vagyunk. Nálunk újra születik Krisztus. Betlehem a mi családjunk. Természetesen ez a betlehemi istálló szegény.

Jézus azt mondja: „Ahol ketten vagy hárman összejönnek az én nevemben, köztük vagyok.” Ünnepelejük azt, hogy Jézus köztünk van. Ezért van jászolunk.

Nem szeretnénk együtt megmondolni, hogy mire van szükségünk a Jézuskától? Mi lenne valami szép, amivel megajándékozhatna minket Jézus?

Szép lenne, ha Jézus megajándékozna minket azzal, hogy nagy örömeink teljék egymásban.

Szép lenne, ha bátran tudnánk a jövőbe tekinteni. Az ember akkor veszíti el a bátorságát, ha túl fontosnak tartja saját magát. Aki maga azt gondolja saját magáról, hogy ő nagyon fontos, a nehézségek láttán elveszíti a bátorságát. Ha nem tartjuk magunkat olyan fontosnak, hanem a jó Istent tartjuk fontosnak, akkor bátorságra teszünk szert.

Ha mi ketten a jövőbe nézünk és látjuk azt is, hogy a jövőnk a jó Isten kezéből jön, akkor bátrak vagyunk, és bízunk abban, hogy minden jó lesz. Természetesen dolgozunk kell, tehát csinálunk mindent,

amit kell, csak hogy ez más hangulatban történik. Ezért azt kérjük a Jézuskától, hogy bátran tudjunk a jövőbe nézni.

Mit óhajtunk Jézustól, amikor karácsonykor jön? Mit ajándékozson nekünk a Jézuska?

Kívánjuk magunknak azt, hogy hozzánk jöjjön. Ha Ő érezhető a szívünkben, akkor érezzük, hogy örül nekünk... Ő nem jutalmaz és nem büntet. Ő megvált. Ez azt jelenti, hogy bűnösök vagyunk, és Jézus jön és megvált. És mi csak bűnösök vagyunk. És semmit sem

csinálunk, „csak” megengedjük, hogy megváltson minket.

Nagyon fontos felismerünk és elismernünk, hogy megváltásra van szükségünk. Ha ezt megbeszéljük egymással, már maga ez a beszélgetés karácsonyi ajándék; egyszer, mert egymásra találunk, másszor, mert felismerjük és elismerjük a megváltásra való rászorultságunkat, a közös gyengeségeinket. S ha egy ilyen közös gyengeséget felismerünk és elismerünk, azzal már kezdünk azon úrrá is lenni.

Ha azt tudom mondani: „Igen, ilyen vagyok...”, már elkezdődik az új élet. Ha mi ketten azt tudjuk mondani: „Ilyenek vagyunk”, nem szomorúan, hanem valóságosan, akkor új élet kezdődik.

GYEREKNÖVELDE

Tilman atyát a karierről és gyermekvállalásról kérdeztük. És közben magunknak is feltettük a kérdést, vajon mi mindent megteszünk-e, hogy majdan lányaink a munkahelyi előmenetel helyett a több gyermeket vállalják, vagy fiainknak a hivatásuknál fontosabb legyen a család.

A mai világban – mondjuk – fontos, hogy a gyerek jól tanuljon, különben nem veszik majd fel jó iskolába. A gyerek sokszor nem érti meg a tananyagot az iskolában, ezért különóra kell járattatni, hogy elfogadható jegyet préseljünk ki belőle. A nyelvtudás elengedhetetlen, a számítógéphez is kell érteni, hangszeren is tanuljon, és hogy a megterhelést bírja, sportolnia is kell. Ilyen a mai világ, a gyermekeinket meg kell tanítanunk, hogy helyt álljanak benne. És görcsölünk. Otthonunk, mint a Rákosrendező. Aki éppen otthon van, azt nógatjuk, tanuljon még, gyakoroljon, készüljön, induljon a különóra, amit esetleg ki nem állhat, de valamiért muszáj. Megteszünk minden tőlünk telhetőt, hogy felkészítsük őket a majdani karrierre.

És minden tőlünk telhetőt megteszünk-e, hogy a boldog családi életre felkészítsük őket? Fontosnak

tartjuk-e ezt akkor is, ha nem olyan látványos, mint a jó jegy, az érem, a vizsgaelőadás...? Gyereünknek egy átlagos hétköznap marad-e ideje, hogy az otthoni jó légkörből feltöltődjön? Hogy kedvet kapjon ahhoz, hogy majd ő is így csinálja? Van-e ideje arra, hogy a sok elengedhetetlen tananyag mellett megtanulja, mit jelent háztartást vezetni, gyereket örömmel nevelni, pénzt beosztani...? És édesapja példáján látja-e, hogy lehetséges, érdemes és szép lemondani a karierről, ha ez a család elhanyagolásával járna? És milyenek az ünnepeink, a vakációink? Egymás felé tudunk-e fordulni, és örülni az együttlétnek, hogy erőt merítsünk a hétköznapokhoz?

Aztán tegyük fel például, lányunk kitűnő eredménnyel végez a kitűnő egyetemen, és férjhez megy, akkor azt várjuk, diplomáját néhány évre, évtizedre tegye a fiók mélyére, vegyen 180 fokos fordulatot és legyen kitűnő feleség, kitűnő sokgyermekes édesanya.

És kérjük a Szent Családot, akik amellet, hogy mesterséget adtak Fiuknak, segítették Őt abban, hogy isteni hivatása a legszebben kibontakozzon, kérjük Őket, segítsenek minket is!

Lépcsőházi beszélgetések

Ezen az oldalon olyan témákkal foglalkozunk, melyekkel nap mint nap találkozunk itt-ott beszélgetve. Valaki hozzánk fordul, elmondja problémáját és megértést, tanácsot, esetleg segítséget vár vagy kérdez. Sokunknál nagyon nehezen jön a támogatást, eligazítást nyújtó szó ezekben a váratlan helyzetekben. Gyakran csak akkor jutnak eszünkbe az éppen megfelelő szavak, amikor a másik már messze jár, és sajnós nem mindig tudunk olyan helyzetet teremteni, hogy legyen alkalmunk elmondani ezeket a „lépcsőházi” gondolatokat.

Az iskolában tanítás után várom, hogy végre gyermekeink holmijaikat összeszedegessék, előhalásszák a szekrényekből agyontaposott sapkájukat, sáljukat, kesztyűjüket. Nem messze tőlem, égimeszelő felsősök éppen a közelgő karácsonyról és az ajándékokról beszélgetnek:

– Nekem már anyámék ideadták karira a göncöt, ezt a bakancsot kaptam. Ideadták a pénzt, én vettem meg, nehogy má’ valami égő cuccal jöjjenek nekem.

– A fa alá is kapsz valamit?

– Milyen fáról beszélsz, haver, mi nem dedózunk otthon. Az olaszokhoz megyünk síelni, mert anyám utálja a karácsonyi cirkuszt. Ott a szállodában a portánál lesz fa. Ja, kinn még kapok egy tök jó siléctet is, a régivel nem égethetem má’ magam...

Mellettem várakozott kislányunk osztálytársának a nagyapja is, ő is figyelte a beszélgetést. Felháborodva megszólított.

– Nézze, milyenek ezek a mai fiatalok, csak a pénz érdekli őket. Nem törődnek ezek már sem Istennel, sem emberrel, csak magukkal.

A beszélgetéstől kicsit megindultan szomorúan azt mondtam:

– Olyanok a mai fiatalok, amilyenné a mai felnőttek nevelték őket.

Beszélgetés az iskolában:

– Én karácsonyra pisilős fiúbabát kértem.

– Nekem van már ilyen babám, sőt még többet is tud: járni, beszélni, kakilni is, még etetni is lehet.

– ???

– Hát a kisöcsém.

Nincs boruk

(Imaszándékok: kérjük családjainknak a kánai menyegző csodáját!)

– Egy két és fél hónapos Kisbábért, aki születése előtt is rengeteget szenvedett, állapota nagyon súlyos. Kérünk sok-sok imát, hogy meggyógyuljon!

– Mennyei Atyánk! Köszönjük Csányi Ági „javulásait” és add, hogy minél előbb talpra álljon. Kérünk, oltalmazd és segítsd a családot!

– Egy nagyon beteg édesanyáért, hogy meggyógyuljon.

– Köszönjük a már elkészült házakat, és kérünk, segítsd meg az otthonot teremtő családokat.

– Kérünk, adj jó munkalehetőséget minden családapának!

– Hogy legyen a magyaroknak is Schönstatt-kápolnájuk! A kápolna építési engedélyéhez hiányzik még néhány ezer áldozat a kegyelmi tőkébe.

– Hogy gyermekek foganjanak és szülessenek, különösen azoknál a családoknál, akik már régóta nagyon várják őket. Addig is adj nekik türelmet és kitartó szívet a várakozáshoz. Add, hogy az áldott állapot-

ban lévő feleségek és magzatuk testi és lelki jólétben legyenek együtt, majd minél harmonikusabb legyen az új életformába való átmenet.

– A 2003. évi családnapok gyümölcsözőek legyenek.

– A családszövetségbe meghívottak hallják meg és kövessék a halk indítást is.

– A Szűzanya tudjon még több otthonba költözni, hogy „szent családtagokat és szent családbirodalmat formáljon”.

Látogatóban Áginál

*Ági fekszik az ágyán,
És feje felett a mennyezeten
Fehér, fodrozó felhők szárnyán
Angyalok hada játszik.
És látom arcán a mosolyt,
Furcsa villanását szemének,
Amikor a sarokból,
Az ablak alól felzeng az ének,
És az ajtó mögül, a tükör mellett,
az asztalon, a polcokon,
Apró, biborló, megkopott
harangocskákkal,
Feszülő húrú lantokon,
Régi, viharvert égi hegedűkön
És dobokon
Az angyalok Áginak zenélnek.
Áldott fehérben úszik a szoba,
Közepén a hűvöslő ággyal,
Fémes pereme, hideg érintése
Dacol a világgal.*

(Budaházi Márta,
Csányi Zsolt édesanyja)

Gólyahír

Isten hozott Benneteket!

„Nem volt még föld, sem ég, mikor ő kimondta: legyé! Óvta, védte tervét, utad egykor célhoz ér...”

Örömmel tudatjuk Veletek, hogy 2002. október 20-án megszületett második leánygyermekünk, KINGA.

Litkei Klári és Zoli+Andi

December 8-án, Szeplőtelen fogantatás ünnepén – ahogy vágytak rá – megszületett Csabai VERONIKA, Gábor és Márta és 11 testvére örömére.

„Kit annyira vártunk megérkezett.” Örömmel hirdetjük, hogy ZITA lányunk megszületett.

Perei Gábor és Nóra,

Dorottya, Gábor, Dávid, Kinga

Szívből gratulálunk és kérjük Isten áldását a családokra!

ÓRIÁSI apróságok (gyerekszáj)

Tavaly karácsonyra kislányunknak babaházat hoztak az anyukák. Nagy örömmel vette birtokba és beköltöztette a különböző helyekről kapott Barbie-családját. Egy idő után látjuk ám, hogy a karcsú Barbie ott térdel arccal a fal felé fordulva a baba-nappaliban. Kérdezem: „Kislányom, büntetésben van a babád?” – „Dehogy, Anyu – jön a felelet. – Imádkozik a háziszentély előtt!” Így kezdődött el otthonunkban a modern világ megkeresztelése.

Egy esti beszélgetés során a Szent Családról volt szó. Kérdeztük óvodáskorú kisfiunkat, szerinte milyen lehetett a Szent Család élete. A válasz így hangzott: „Szent József és a kis Jézus a szent asztal körül ültek, a Szűzanya pedig szent tálcán szent vitaminokat szolgált fel nekik.”

Mit szerettek legjobban a karácsonyban?

(körkérdés gyerekeknek,
a válaszokat nem szerkesztettük)

Hát persze hogy a sok ajándékot, és hogy nagyon szép díszes, ünnepi a lakásunk. (7 éves)

Hogy sokat készülünk rá. Mindennapra kapunk feladatot. Tegnapra pl. azt kaptam, hogy egy rajzot készítsék az őrangyalomnak és köszönjem meg, hogy megőrzött. És mindennap a feladat mellett a zsákocskában egy mézeskalács is van. (7 éves)

Szentestére előadással készülünk. Izgulok, hogy jól sikerüljön. Szeretek ajándékot készíteni is. Szeretem díszíteni a fát. És az éjféli misét. Meghitt és titokzatos minden. (10 éves)

Együtt a család, és lehet otthon jókat játszani apuékkal is, és hogy sokkal több időnk van egymásra. (10 éves)

Az a legjobb, hogy akkor vakáció van, és hogy olyan mosolygós mindenki. Nagyon finomakat eszünk és jókat játszunk az unokatesómékkal. És végre meghív minket a nagymami ebédre. (7 éves)

Van-e valami, amit nem szerettek a karácsonyban?

Hát azt, hogy a szüleim összecsomagolnak minket, és végig kell járnunk az egész tágas rokonságot, ezzel megy el az egész téli szünet, még játszani sem tudok az ajándékokkal. Anyuék azt mondják, ki

kell bírni, különben megsértődnek. Azzal nem törődnek, hogy így meg én sértődök meg. Mért nem lehet egyszer itthon maradni nyugton?! Egyébként minden szünetben ezt csinálják. (10 éves)

Az anyura mindig ilyenkor jön rá a takarítás, tök ideges, hogy nem lesz kész. A barátainak persze olyan szépen mondja, hogy nem ez az ünnep lényege... (10 éves)

Énnekem az a rossz, hogy annyi csokoládét kapok, és ha már kaptam, meg kell enni, és eszek sütit is, meg ünnepi kajákat és minden karácsonykor hányok. (7 éves)

Én nem szeretem, hogy egész szent nap alig jöhetünk ki a szobából, hogy az angyalokat ne zavarjuk. (7 éves)

Az anyu mindig ideges Karácsonykor, mert mindent neki kell csinálnia, az apu későn ér haza, és hogy megint nem jutott ideje a nagytakarításra és az ablakon ki se lehet látni. De a gyertyaégetéskor azért uralkodik magán, és jó képet vág. (10 éves)

Az apu mindig a szemét boltosokat szidja, hogy van pofájuk ilyenkor mindent drágán adni, a fenyőfa talán aranyból van? Mit ér-

dekli őket, hogy mennyibe kerül, ha úgyis a Jézuska fizeti? Az egész világ az övé, neki nem kell spórolni. (10 éves)

Én sajnálom a csúnya fenyőfákat, akik senkinek se kellettek. (9 éves)

Az iskolában azt mondta több gyerek, meg a Palkó anyukája is, hogy nem is a Jézuska hozza a fát meg az ajándékot, csak bemesélik nekünk, és dedósok vagyunk, ha elhiszük. Én úgy csinállok otthon, mintha elhinném, de rossz, hogy dedósnak néznek. (7 éves)

Ha nem igaz, hogy a Jézuska hozza a karácsonyfát, akkor az se igaz, hogy megszületett Karácsonykor. Nem is szeretek erre gondolni. (7 éves)

Én a Mikulást nem szeretem, mert mindig azzal ijesztgetnek, hogy mindent lát, mindent hall, ha én rossz vagyok, és csak virgácsot kapok, nem kapok csokit. De nem is mondanak igazat, mert akármi-lyen rossz vagyok, mégis mindig kapok csokit. (7 éves)

Én azt nem értem, hogy a Jézuska épp hogy megszületett, fekszik a jászolyban, és máris rohangálnia kell, hogy szállítsa azt a

rengeteg ajándékot. Hogy tudja elolvasni a leveleket, amit írunk neki? Ja, az angyalok felolvassák neki. (7 éves)

Én most próbára teszem a Jézuskát, nem írok neki levelet. Ha nem találja ki, mit szeretnék, akkor nincs is. (10 éves)

– És ha véletlenül eltéveszti? – kérdem én. – Ő is tévedhet.

– Nem, ő Isten, ő nem tévedhet. Ha nem találja el, lebukott. Akkor csak kitalálás az egész. (7 éves)

Én szerintem jópofa dolog, ahogy a szülők bohóckodnak a Jézuskával, meg csilingelnek, meg kopognak, mi meg a tesómmal játszunk, hogy elhiszük. Nincs ebben semmi rossz. Én már rájöttem, nem kell mindent elhinni a szülőknek. Ők is csak emberek. (10 éves)

Én azt nem szeretem a karácsonyban, hogy olyan gyorsan véget ér, és egy egész évet kell rá várni, hogy megint eljöjjön, és hogy a nagy szeretés is véget ér a karácsonnyal együtt. (10 éves)

Múlt Szenteste, amikor véget ért az ünneplés, a nappaliban felejtettem valamit, és anyukám a fotelban ült és sírt. Odamentem hozzá, kérdeztem, mi baja. Azt mondta, hogy nagyon fáradt. (10 éves)

CSALÁDAKADÉMIA HÍRADÓ

Diplomakiosztó Küldetésünnep

Veszprém, Érseki Hittudományi Főiskola

2002. november 30-án

A Családkadémia 2. évfolyama 2001 februárjában indult útnak Óbudaváron Vértesaljai János és Valéria vezetésével. A képzésre Dr. Márfi Gyula veszprémi érsek áldásával, megbízásából és hathatós segítségével került sor, a résztvevő házaspárok a Veszprémi Főegyházmegye területén élnek. Az előkészítő szervezésben, a lebonyolításban és a Küldetésünnep megszervezésében szoros együttműködés alakult ki a Mód Miklós atya vezette főegyházmegyei családpsztorációval. A kétéves családtrénerképzés záró ünnepén jelen volt Bíró László, a MPK családreferens püspöke is.

Fotó: Palásthy Inre

Az ünnep, mely egyúttal a főegyházmegye adventi családi lelki napja is volt, már délelőtt elkezdődött. Első programként Dr. Endrédy István és Cecília előadását hallgattuk meg, melynek címe: „Keresztény család a XXI. század küszöbén”. Az előadást 7 kiscsoportban feldolgozás követte, melyeket a végzős házaspárok vezettek, majd közös fórumon összefoglaltak.

Mindez idő alatt a nagyszámú gyerekhadról áldozatkész gyermekfoglalkoztató csapat gondoskodott. Nem kis feladat egy közel 180 fős, gyerekekkel vegyes társaságot megebédeltetni. Köszönet a családpsztoráció háttérében tevékenykedők áldozatos munkájáért!

A program 14 órakor a családtréner képzés bemutatásával folytatódott. Varga Károly és Erika a beszámolóját vetített képekkel tette látványossá és érzékletessé. Ezt követően Dr. Csermák Kálmán és Alice a Családkadémia küldetését foglalta össze, majd a végzős házaspárok ízelítőt adtak vizsgaelőadásaikból:

Pfitznerék a házasságban egymás elfogadásáról beszéltek. Különbözőek vagyunk, néha nehéz a társunkat elviselni. Tudjuk mindig, Isten nekem

ajándékozta őt, ne akarjuk idomítani, fogadjuk el a személyiségét. Csiszoljuk, mint a gyémántot az ékszerészek.

Gyarmatiék az „egy irányba evezünk” témáról beszéltek. Vajon ezt tesszük-e a házasságkötés után? Ha azt akarjuk, hogy csónakunk előre haladjon, meg kell tanulnunk együtt evezni. Egymás másságát elfogadva mehetünk előre.

A Folly házaspár 32 éve kötött házasságot. Az őskeresztények példájából kiindulva beszéltek a mai keresztény családokról, hiszen ránk is hasonló feladatok várnak. Mindenképpen legyünk példaadók, hiszen csak így léphetünk előre.

Öhlmannék a keresztekről beszéltek mindennapjainkban. A stációkon végigkísérve Jézust állították össze előadásukat, életpéldákat, nehézségeket felsorolva. Ha ezeket a nehéz helyzeteket együtt hordozzuk, könnyebbé válnak.

A Palásthy házaspár a házasságvédő vitaminokról beszélt. Közös akarattal ki akarunk tartani egymás mellett, de ehhez meg kell erősíteni házasságunk immunrendszerét, hogy ellen tudjon állni a külső támadásoknak. Ilyenek többek között a közös házaspári ima, elfogadás, önnevelés, hűség. Figyeljünk a körülményekre, pihenjünk eleget, együtt szenteljük meg az ünnepeket.

Papp Ármin és Gabi a jólnevelt vagy jól nevelt gyermekekről beszéltek. Nem könnyű téma ez napjainkban, még egy pedagógusnak sem. Fontos az otthoni légkör, a szeretet, példaadás. Ismerjük meg gyermekeink belső világát, eleven érzékelésbe kerülve vele.

A Sötét házaspár előadásának címe: Tűzhely vagy tűzfészek. Vannak egymással konfliktusaink a házasságunkban, s az a jó házasság, ahol ezen ketten dolgoznak, és Jézus folyamatosan jelen van életükben.

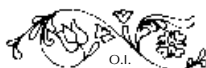
A házaspárok bemutatkozása nyomán Bíró püspök beszélt a jelenlevőkhez. A mai korszakot ismertette elmondta, hogy a média a mai ember normája, egy csomó embernek a média diktál. A parlamenti döntések sem a mi erkölcsi elveinken nyugszanak. Ne álljunk be a sorba, tegyük ebben a helyzetben, amit tehetünk, elsősorban családjainkban. Az evangelizáció mindannyiunk közös felelőssége, adjuk tovább önmagunkat jól, ezt teszi a Családakadémia. Okosat szólnak és igazak, tanúskodnak az élet mellett. Házasságunk szentsége az egész egyháznak szóló ajándék legyen!

A napot záró ünnepi küldetés-miséen dr. Márfi Gyula érsek atya adta át a diplomákat a hét végzős házaspárnak, és személyes szeretettel biztatta a családokat a házasságban megvalósuló egységre és a teljes életközösségre.

Az egésznapos szép ünnepet és meleg baráti együttlétet hangulatos koccintás és agapé zárta.

Elindult a Családakadémia 3. évfolyama Máriagyűdön, 2002. december 7–8-án

Dr. Mayer Mihály, pécsi püspök atya áldásával és támogatásával útnak indult a Családakadémia családtréner-képzés 3. évfolyama. A 9 pécsi családból álló évfolyamot az Abai és a Guld házaspárok vezetik. Helyszín: Máriagyűd, lelkigyakorlatos ház. Erre a célra az egyházmegye a kegytemplomhoz épített kétemeletes kolostorépületet alakította át. Az átépítési munkálatok csúszása miatt mi voltunk a felújított épületet első lakói.

Meghívó:

„Teljes szívvel” a 2003. évben

Kedves Családok! Szeretettel hívunk Benneteket a Schönstatt-családok budapesti regionális találkozására **2003. január 11-én 15,30 órára a Zugligeti Szent Család plébániatemplomba** (Bp. XII., Szarvas Gábor út 52.)

Összejövetelünk célja, hogy régen látott vagy új családokkal találkozhassunk. Hogy örömünk teljes legyen, először Jézust ünnepeljük a szentmisében 16 órakor, melyet Dr. Szabó Tamás tábori püspök atya mutat be. Itt lehetőség lesz a szeretetszövetségünk megújítására, ill. új szeretetszövetség megkötésére. „Szép lenne”, ha csoportonként egy-egy könyörgést fogalmaznátok meg a szentmisére! A szentmise után a gyerekekkel az alagsorban fiatalok játszanak. A cserkészotthonban meghallgatjuk Dr. Csermák Kálmán és Alice: *Otthonunk melege* c. előadását. A téma feldolgozását otthon, a „szűk csoportban” ajánljuk szeretettel.

Végül kötetlen beszélgetés következhet, falatozással (abból, amit hoztok). Teát a helyszínen főzünk.

Szeretettel várunk:

Ozsvári Csaba és Imri, Varga Orsi, Endrédi István és Cili

SCHÖNSTATT-HÍREK

Az október 18–20-i hétvégén tartottuk meg Tihanyban az ezévi zsinatunkat. 15 házaspár volt jelen, további négyet a férj képviselt. A 2003/2004-es munkaévre megfogalmazott jelmondatunk: Otthonunkkal szentélyedért. Szabad elgondolkoznunk, hogy mit jelent, jelenthet nekünk ez az egy évig „uralkodó” központi érték a mindennapi életünkben, milyen ösztönzést kaphatunk tőle a törekvésünk számára, hogyan viheti előre közösségünket új egyház és társadalom építésében.

Dr. Márfi Gyula veszprémi érsek úr a 19-én szombaton reggel személyesen tett látogatása alkalmával átadta az egyházi hozzájárulást az első magyar Schönstatt-szentély építéséhez.

December 27-étől 31-éig „Jelmondatkibontó napok” lesznek Óbudaváron Tilmann atyával. Jelmondatunkhoz, mint központi értékhez mintegy hozzárendelve keressük a választ a megtapasztalt kihívásokra.

Tilmann atya december 1-je óta már nem vezeti a Schönstatt-mozgalmat Németországban. A következő hónapokban ún. szabbatikumot (pihenődőt) tart, közben a magyarországi vállalásait tartani akarja, és időt akar szakítani a magyar nyelv rendszeres tanulására.

Az ÁNTSz képviselői meglátogattak bennünket, és kérték, tegyünk intézkedéseket, hogy a körülmények jobban megfeleljenek a közétkeztetésre vonatkozó előírásoknak, bár tudják, hogy nem könnyű annak az anyagi felteteleit megteremteni.

Érdeklődés mutatkozik egy harmadik szövetségi évfolyam létrejötte iránt. A nyáron ugyan – Tilmann atya jelenlegi helyzetére tekintettel – még nem indulhat, de az előkészületek azért folynak. Az érdeklődők számára tervezett nyílt nap nem január 18-án, hanem egy későbbi, tavaszi időpontban lesz.

Úgy tűnik, jövő év elején kaphatunk a szentély és központ építéséhez elvi építési engedélyt.

Hamarosan bejegyzésre kerül a „Schönstatt-szentélyt Magyarország-nak” Alapítvány. A számlanyitás megtörtént a Nagyvázsonyi Kinizsi Takarékszövetkezetnél. Számlaszám: 73200031-11252201. Ezen a számlán gyűjtjük a Szűzanya szentélyének építési költségére szánt adományokat.

Március 14-étől 16-áig ünnepeljük a Magyar Schönstatt-Családmozgalom indulásának 20. évfordulóját Óbudaváron. Kérjük javaslataitokat, ötleteiteket és a közreműködésre való lehetőségek számbavételét és felkínálását.

2003-ra tervezett családnapok

április 12. (szombat)-ápr. 18 (péntek) . többszori résztvevők számára
 június 19 – június 25. I. szövetségi évfolyam számára
 június 29 – július 5. többszori résztvevők számára
 július 6 – július 12. többszori résztvevők számára
 július 13 – július 19. II. szövetségi évfolyam számára
 július 20 – július 26. először résztvevők számára
 július 27 – augusztus 2. többszori résztvevők számára
 augusztus 3 – augusztus 9. többszori résztvevők számára
 augusztus 10 – augusztus 16. többszori résztvevők számára
 augusztus 17 – augusztus 23. először résztvevők számára
 augusztus 24 – augusztus 30. többszori résztvevők számára
 augusztus 31 – szeptember 6. először résztvevők számára

Leány- és fiútáborok 2003-ban

április 21-22 (tervezett) lányoknak 16 évtől
 július 13-19. lánytábor 1. (10-12 éveseknek)
 július 20-26. lánytábor 2. (10-12 éveseknek)
 július 28 – augusztus 2. lánytábor 13-15 éveseknek
 augusztus 2-7. lánytábor 16 év fölöttieknek

június 21-28. fiútábor felsőtagozatosoknak
 június 29 – július 5. fiútábor 1., alsósoknak
 július 6-12. fiútábor 2., alsósoknak
 augusztus 2-10. döglesztő

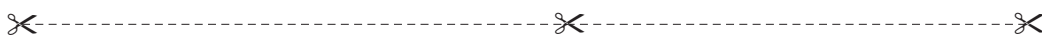
Kedvesinálónak nézzétek meg, ha még nem voltatok táborban, a www.schoenstatt/kepek internetes oldalt a 2002-es táborról!

Tilman atya karácsonyi jókívánsága

Kívánom, hogy a családok igazán meg tudják ajándékozni egymást. Kérdezzék a jó Istent: „Mit akarsz ajándékozni a házastársamnak és a gyerekeimnek általam?” Kívánom, hogy észrevegyék, mi jó valóban a társuknak, és mi jó valóban a gyermekeiknek.

És kívánom, hogy legyenek tudatában annak, hogy az Isten szereti a házastársukat és a gyermekeiket, úgy ahogy vannak. Kérem, időzzenek el adventben ebben a gondolatban: „Elképzelem a társamat és látom mögötte Istent, aki rámosolyog, és nagyon szereti őt a hibáival együtt.” És a gyermekeket is, egyenként. Ha ezt minél többször teszik, már nem tudnak e nélkül a gondolat nélkül imádkozni.

Kérem az asszonyokat, szakítsanak rá időt, és menjenek el fodrászhoz az Ünnepek előtt, fessék ki a szempillájukat, a férfiek pedig vegyék észre, hogy jól néz ki a feleségük. Ez szép ajándék lesz.

Az Oázis újság negyedévenként jelenik meg. Előállítási ára: 280 Ft számonként. Megrendelhető telefonon (87/479-002), faxon (87/479-026) e-mailen (schoenst@axelero.hu) vagy levélben.

Szeretnénk megrendelni az Oázis c. újságot példányban!

Nevünk:.....

Címünk:

Tel.:

Szeretnénk az Oázist egy másik család számára előfizetni példányban!

A család neve:.....

Címe:

Tel.:

Dátum:

Aláírás:.....

<http://www.schoenstatt.hu/oazis>

Digitális fényképezés, kollagráfia, kártyanyomtatás, nyomda előkészítés, Pálásthy Bt.
8175 Balaclonfűzfő, Kisláb köz 3. • Tel./fax: 88451-312 • 20/9892-759 • www.uti.hu • palasthy • palasthy@mail.uti.hu

bélyeg
helye

Családok a Családért
Egyesület

Óbudavár

Fő u. 11.

8 2 7 2

KARÁCSONY

*Ha ez a szép rege
Igaz hitté válna,
Óh, nagy boldogság
Szállna a világra.
Ez a gyarló ember
Ember lenne újra,
Talizmánja lenne
A szomorú útra.
Golgota nem volna
Ez a földi élet,*

*Egy erő hatná át
A nagy mindenséget,
Nem volna más vallás,
Nem volna csak ennyi:
Imádni az Istent
És egymást szeretni...
Karácsonyi rege,
Ha valóra válna,
Igazi boldogság
Szállna a világra...*

(Ady Endre)

